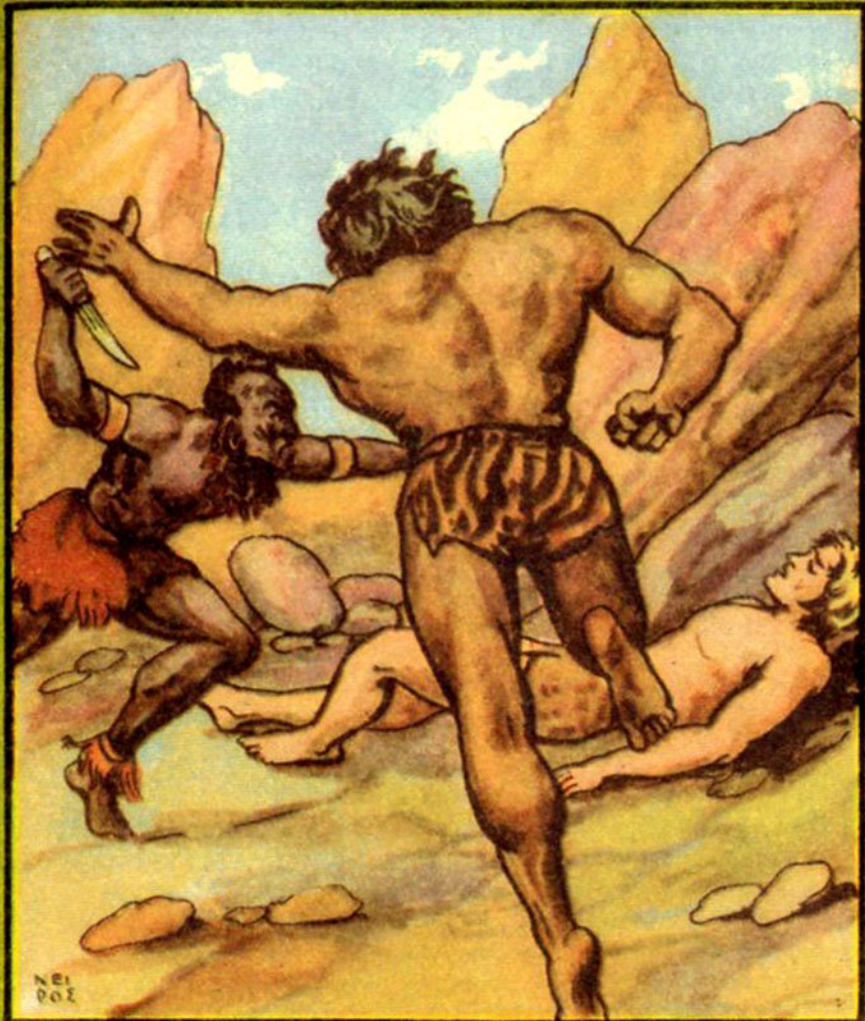

“ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΔΕΛΤΑ ΑΓΚΥΡΑΣ”

ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

№1
902

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΠΟΛΛΩΝ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
'Αριθ. 30 • Πέμπτη, 8 Φεβρουαρίου 1951 • Δρχ. 2.000

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Ἄγαθητοί μου ἀναγνώστες :

Τὸ δημοψήφισμα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τελειώσει ἀκόμα. Κατὰ ἑκατοντάδες τὴν ἡμέρα ἔρχονται τὰ γράμματα στὰ γραφεῖα μας.

Ἄς δώσουμε λοιπὸν μιὰ ἀκόμα παράταση ὡς τὶς 28 Φεβρουαρίου.

Τ' ἀποτελέσματα μέχρι στιγμῆς εἶναι τὰ ἑξῆς :

ΓΚΑΟΥΡΙΚΟΙ 23.748

ΤΑΡΖΑΝΙΚΟΙ 24.581

Μ' ἄλλα λόγια οἱ Ἄντικαουρικοὶ μᾶς φέρανε καπάκι.

Ἔχουμε ὅμως ἀκόμα πάνω ἀπὸ 4.000 γράμματα ἀδιάρβαστα. Καὶ κάθε μέρα ὁ ταχυδρόμος κουβαλαίει καινούρια.

Μὴ ξεχνᾶτε, παιδιά πῶς τὸ τεῦχος μας, ἀπὸ τὸν ἀρ. 33, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν 28 Φεβρ. θὰ ἐκδίδεται δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα.

Τὸ ἐκδοτικὸ κατὰστημα « Ἄγκυρα » πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφαση γιὰτι λαβαίνουμε χιλιάδες γράμματα πού μᾶς λένε πάνω κάτω τὰ ἑξῆς :

“Ότι τὰ παιδιὰ διαβάζουν τὸ τεύχος μας, ἀλλὰ εἶναι μικρὸ καὶ δὲν τοὺς φτάνει γιὰ νὰ περάσουν ὀλόκληρη τὴν ἑβδομάδα. Γι’ αὐτὸ ἀναγκάζονται ν’ ἀγοράζουν διάφορες ἄλλες ἀπομιμήσεις ποὺ ἔχουν κυκλοφορήσει. Καὶ φυσικὰ... κλαῖνε τὰ λεφτά τους.

“Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἔχουν δίκηο. Καὶ τὰ ἄλλα σχετικὰ περιοδικὰ ποὺ κυκλοφοροῦν εἶναι καλά. Ἀλλὰ τὰ ζημιώνει πολὺ ἡ σύγκριση ποὺ τοὺς κάνουν τὰ παιδιὰ μὲ τὸν Ταρζάν — Ἀγκύρας. Ἄν δὲν κυκλοφορούσαμε ἐμεῖς, θὰ ἦταν ἕν τάξει κι’ ἐκεῖνα. Ὅπως, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἥλιος, θὰ λάμπανε καὶ τὰ λυχνάρια.

Τὸ διεβδομαδιαῖο περιοδικό μας θὰ βγαίνει μὲ τὸν τίτλο «ΤΑΡΖΑΝ — ΓΚΑΟΥΡ».

Πολλὲς ἐπιστολὲς παίρνουμε ἐπίσης γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ».

Οἱ ἀνογνωστές μας ζητοῦν νὰ τ’ ἀποκτήσουν.

Περνάμε τὰ ὀνόματά τους σὲ μιὰ μεγάλη κατάσταση. Μόλις κυκλοφορήσει θὰ φυλάξουμε ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο σὲ ὅλους αὐτοὺς. Ὅταν θὰ τὸ παραλάβουν τότε θὰ τὸ πληρώσουν. Μὰ κι’ ἂν δὲν τὸ παραλάβουν δὲν πειράζει. Δὲν ἀναλαμβάνουν καμμιά ὑποχρέωση.

Λοιπὸν, ὄσοι ἀπὸ τοὺς ἀνογνωστές μας ἐνδιαφέρονται

ν’ ἀποκτήσουν τὸ συναρπαστικὸ καὶ ὑπέροχο βιβλίο τοῦ θρυλικοῦ ἑλληνα γίγαντα «ΓΚΑΟΥΡ» ἄς γράψουν νὰ τοὺς φυλάξουμε ἕνα ἀντίτυπο στὴ διεύθυνση:

«Βιβλίον Γκαούρ

Ἐκδοτικὸν κατάστημα

«Ἀγκυρας»

Ὁδὸς Πειραιῶς 18

Ἀθήνας»

Ἐπάρχει μεγάλη ἔλλειψη χαρτιοῦ. Τὸ βιβλίο τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ» θὰ ἐκδοθεῖ σὲ λίγα ἀντίτυπα. Θὰ γίνῃ ἀνάφραστο.

Ἐπειδὴ ξέρομε πὼς θὰ τὸ ἀγοράσουν καὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν παρακολουθοῦν τὰ τεύχη μας, γι’ αὐτὸ θέλουμε νὰ σὰς προστατεύσουμε. Νὰ μὴ μείνετε ἐσεῖς χωρὶς τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ βιβλίο.

Πολλοὶ Ταρζανικοὶ μᾶς γράφουν ἐπίσης πὼς φτιάχνουν ὀμάδες Ἀντικαουρικές καὶ ὅτι θ’ ἀγοράσουν ὅλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου τοῦ Γκαούρ καὶ θὰ τὰ κάψουν.

Μὰ τόσα πολλὰ λεφτά ἔχουν οἱ Ἀντικαουρικοί; Καὶ τόσο μῆσος γιὰ τὸν ὑπέροχο ἑλληνα γίγαντα Γκαούρ;

Ἡ δημοσίευση τῶν ὀνομάτων θὰ συνεχισθεῖ.

Σήμερα δημοσιεύουμε τὰ ὀνόματα τῆς ὀμάδος Γκαουρικῶν Τροπαίων Γορτυνίας.

(ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 28)

— Πρέπει νά τόν συναντήσω γρήγορα, συλλογιέται ὁ Ταρζάν. Μεγάλη συμφορά μπορεῖ νά τόν βρεῖ.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ἡ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Πρωτότυπο ἑλληνικό κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ὁ Ταρζάν δέν περνάει καλά μὲ τὴ Τζέην. Ἡ λευκὴ συντροφισσά του ἦταν πάντα φαντασμένη. Τώρα ἔχει γίνεи καὶ κακιά. Καὶ φθονερή.

Μέρα-νύχτα γκρινιάζει:

— Δέν εἶνα κατάσταση αὐτή! Εἴμαστε οἱ βασιλιάδες τῆς Ζούγκλας. Ὅλοι πρέπει νά σκύβουνε τὸ κεφάλι μπροστά μας... Ὁμως νά: Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού δέν μάς λογαριάζουνε. Μάς περιφρονοῦν. Γιατί τοὺς τὸ ἐπιτρέπεις; Ἀπὸ πότε γίναν ἀφέντες ἐδῶ μέσα;

Ὁ λευκὸς γίγαντας διαμαρτύρεται:

— Ὅχι. Εἶναι καλοί. Μάς ἀγαποῦν. Ποτὲ δέν σκέφτηκαν τὸ

κακό μας. Ἄδικα τοὺς ὑποψιάζεσαι...

Ἡ Τζέην δέν ἡσυχάζει. Κάθεται σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

Ἐνα πρῶτὸ τοῦ μιλάει πιὸ καθαρά:

— Ξέρω, Ταρζάν, γιατί κρατᾶς αὐτὴ τὴ στάση.

— Γιατί;

— Φοβάσαι τὸν Γκαούρ. Δελιάζεις νά χτυπηθεῖς μαζί του... Καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Γιατὶ ἔχεις ξετρελλαθεῖ μὲ τὴ μελαψὴ συντροφισσά του.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θυμώνει. Τρίζει τὰ δόντια. Σφίγγει τὶς γροθιές του. Τῆς λέει:

— Πρόσεξε Τζέην. Ὁ Γκαούρ εἶναι ἀδελφός μου!... Κι' ἐγώ

πολλές φορές τὸν εἶχα παρεξηγήσει. Νόμιζα πὼς θέλει νὰ μὴ κάνει κακὸ. Ὅμως τώρα ἡσύχασα. Κατάλαβα τὴν καρδιά του. Τὴν καλωσύνη του.

Ἡ πανώρια λευκὴ μурμουρίζει:

— Δὲν ξέρω... Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού πρέπει νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ μέση... Ἄλλοιὼς ἡ Ζούγκλα δὲν μᾶς χωράει. Καλύτερα νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀγγλία... Δὲν πειράζει ὁμως. Αὐτὸ ποὺ δὲν κάνεις ἐσύ, θὰ τὸ κάνω ἐγώ!...

Ὁ Ταρζάν δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ. Νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν πνίξει.

Ἡ Τζέιν κρατᾶει πιστόλι. Ξέρει πὼς ἅμα θέλει μπορεῖ νὰ κάνει κακὸ στὸν Γκαούρ. Θὰ παραμονέψει κάπου. Θὰ τὸν χτυπήσει.

— Πρέπει νὰ τὸν συναντήσω γρήγορα, συλλογιέται. Μεγάλη σφοδρὰ μπορεῖ νὰ τὸν βρεῖ....

Σηκώνεται. Παρατάει τὴ συντροφίσα του. Φεύγει. Τραβάει γιὰ τὸ ψηλὸ βραχῶδες βουνό.

Ἡ Τζέιν μένει μόνη. Γιὰ λίγες στιγμὲς στέκεται βαθιὰ σὺλ λογιμένη. Γρήγορα παίρνει τὴν ἀπόφαση. Βγαίνει κι' αὐτὴ ἀπ' τὴ σπηλιά. Ὁ Ταρζάν τράβηξε κατὰ τὴν Ἀνατολή. Αὐτὴ φεύγει κατὰ τὸ Βορριά.

Πάει νὰ συναντήσει μιὰ ἀγρία φυλὴ μαύρων. Ἀρχηγὸς τους ὁ φύλαρχος Χούρ. Καταχθόνιος ἄνθρωπος. Ἀπαίσιος κακοῦργος. Μὲ τὸν Ταρζάν εἶναι χρόνια θανάσιμοι ἐχθροί. Μὲ τὴ Τζέιν εἶναι φίλοι. Ὁ Χούρ καὶ στὴ φω-

τιὰ θάπεφτε. Φτάνει νὰ τὸ ζητοῦσε ἐκείνη.

Καθὼς προχωρεῖ, μурμουρίζει:

— Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού πρέπει νὰ βγοῦν ἀπ' τὴ μέση. Μόνο τότε θὰ ἡσυχάσω!...

ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΧΟΥΡ

"Ἄς παρακολουθήσουμε πρῶτα τὴ Τζέιν. Ὑστερα τὸν Ταρζάν.

Ἐμπρὸς λοιπόν.

Ἡ ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας προχωρεῖ βιαστικῶς.

Φτάνει σ' ἓνα χορταρένιο χωριό.

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς δλέπουν τὴ Τζέιν. Τρέχουν χαρούμενοι. Τὸ λένε στὸν ἀρχηγό τους.

Ὁ φύλαρχος Χούρ βγαίνει νὰ τὴν ὑποδεχτεῖ. Τῆς κάνει ἀτέλειωτα φιλοφρονήματα:

— Εἶσαι ἡ πιὸ ὁμορφὴ λευκὴ γυναίκα! Ἄν θέλεις νὰ κάψεις τὸ χωριὸ μας, νὰ σοῦ δώσουμε φωτιά. Ἄν θέλεις νὰ μᾶς σκοτώσεις, νὰ σοῦ δώσουμε μαχαίρι. Ἄν θέλεις νὰ μᾶς πάρεις σκλάβους, νὰ δεθούμε μονάχοι μας!...

Ἡ συντροφίσα τοῦ Ταρζάν, χαμογελάει ἱκανοποιημένη. Προχωρεῖ ἀργά. Μεγαλόπρεπα. Φτάνει στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάλου χορταρένιου παλατιοῦ.

Δυὸ γιγαντόσωμοι ἀραπάδες φρουροῦν ἀπ' ἐξῶ. Παραμερίζουν. Ἡ Τζέιν περνᾶει μέσα.

Ὁ φύλαρχος καθυστέρει λίγες στιγμὲς. Γνέφει στοὺς ἀραπάδες. Πλησιάζουν. Τοὺς λέει σιγά:

‘Ο φύλαρχος Χούρ βγαίνει να υποδεχτεί την πανώρια Τζέϊν. Τῆς κἀνει ἀτέλειωτα φιλοφρονήματα.

— Χούλ βούχα τὶν θαμά.

Τὰ μαύρα μάτια του ἀστράφτουν παράξενα. Ἀμέσως προχωρεῖ. Μπαίνει κι’ αὐτὸς μέσα.

Τὸ πάτωμα τοῦ χορταρένιου παλατιοῦ εἶναι ξυλένιο. Βουλιάζει ἐλαφρὰ σὲ κάθε πάτημα.

Ἡ Τζέϊν κάνει νὰ καθήσει σ’ ἓνα πρωτόγονο σκαμνί.

‘Ο Χούρ δὲν τὴν ἀφήνει.

—“Ὀχι ἐκεῖ... Ἐδῶ θὰ καθήσεις!...

Τῆς δείχνει ἓνα μεγάλο παράξενο κάθισμα. Στὸ βάθος τῆς μεγάλης αἴθουσας. Μοιάζει μὲ θρόνο βασιλιά.

Ἡ πανώρια λευκὴ κάθεται.

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, λέει στὸ φύλαρχο.

‘Ο Χούρ γονατίζει μπροστά τῆς. Δείχνει τὴν ἀπόλυτη ὑποταγή του.

Ἡ Τζέϊν ἐνθουσιάζεται. Τὰ

δουλόπρεπα φερσίματα τοῦ φύλαρχου, τὴν εὐχαριστοῦν. Τῆς κολακεύουν τὴ μεγαλομανία.

—Φύλαρχε Χούρ, τοῦ λέει. Μὲ τὸν Ταρζὰν εἴσαστε ἐχθροί. Ἐγὼ ὅμως σ’ ἐκτιμῶ. Σὲ θαυμάζω. Φροντίζω πάντα τὸ καλὸ σου.

‘Ο φύλαρχος, γονατιστὸς καθὼς εἶναι, σκύβει. Φιλᾶει τὰ λασπωμένα πόδια τῆς. Μουρμουρίζει:

— ‘Ο δοξασμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ νομίζει ἐχθρὸ του. Ὅμως ἔχει ἄδικο. Αὐτὸς εἶναι ἓνα ἀτρόμητο λιοντάρι. Ἐγὼ ἓνας ψόφιος λαγός. Αὐτὸς εἶναι ἓνας περήφανος ἀητός! Ἐγὼ ἓνα γουρούνι βρωμερὸ!... Θέλει τὸ κεφάλι μου, θὰ τὸ κόψω. Θὰ τοῦ τὸ στείλω... Ἄν θελήσει τὴ γυναῖκα μου θὰ τὴ σφάξω νὰ τῆ φάει!...

— Εἶσαι πολὺ καλὸς Χούρ, συνεχίζει ἡ Τζέϊν. Ἐχω δίκηο πού σ’ ἀγαπῶ. Γι’ αὐτὸ πήρα τὸ θάρρος. Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρη.

‘Ο φύλαρχος διαμαρτύρεται :

—“Ὀχι!... Ποτέ!... Ἐγὼ εἶμαι ἓνα τιποτένιο σκουλήκι. Πάτησέ με νὰ λοιώσω!... Δὲν μπορεῖ ἓνα σκουλήκι νὰ κάνει χάρη σὲ μιὰ βασίλισσα!... Μόνο διαταγὲς παίρνω ἀπὸ σένα! Εἶμαι γομάρι. Φόρτωσέ με!... Χτύπα με νὰ ξεκινήσω!...

Ἡ Τζέϊν ἀρχίζει νὰ κουράζεται. Πρέπει νὰ τελειώνουν γρήγορα. Τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἄκουσέ με Χούρ. ‘Ο Γκαοῦρ κι’ ἡ Ταταμπου δὲν χρειάζονται στὴ Ζούγκλα. Πρέπει νὰ βγούν ἀπ’ τὴ μέση. ‘Ο Ταρζὰν

δὲν θέλει νὰ τοὺς κάνει κακό. Ἐγὼ δὲν μπορῶ. Εἶμαι μιὰ γυναίκα. Γι' αὐτὸ ἤρθα σὲ σένα. Μὲ καταλαβαίνεις;

Ὁ φύλαρχος πετιέται ὀρθός. Ὑποχωρεῖ διὰ δῆματα.

— Ἐγὼ! φωνάζει. Ἐγὼ θὰ τοὺς σκοτώσω!...

Ταυτόχρονα χτυπάει μὲ δύναμη τὸ πόδι του κάτω.

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ξυλῆνιο πάτωμα τοῦ παλατιοῦ τραντάζεται. Ἐνα τετράγωνο κομμάτι γύρω ἀπ' τὸ θρόνο ποὺ κάθεται ἡ Τζέιν, ὑποχωρεῖ.

Ἡ λευκὴ γυναίκα θγάζει μιὰ σπαραχτικὴ φωνή.

— Βοήθειαααα!

Καὶ χάνεται κάτω. Τὸ ἄνοιγμα τῆς ὑπόγειας καταπακτῆς, χάσκει ἀνοιχτὸ τώρα.

Ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος τρίβει μὲ χαρὰ τὰ χέρια. Χαμόγελο σατανικὸ φωτίζει τὸ τερατόμορφο πρόσωπό του.

Σκύβει πάνω ἀπ' τὸ τετράγωνο ἄνοιγμα. Φωνάζει:

— Χούθαν ντὶ λέβα. Χούθαν, χούθαν!...

Περνοῦν λίγες στιγμές.

Κάτω γίνεται μεγάλος σαματὰς. Σὰν νὰ παλεύουν ἄνθρωποι. Σὰν νὰ χτυπιοῦνται. Ἡ ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν παύει νὰ φωνάζει..

Καὶ νά: Ἄπ' τῆ σκοτεινὴ καταπακτὴ κάτι ἀκούγεται ν' ἀνεβαίνει. Εἶναι ἕνα γερὸ τετράγωνο κλουβί. Ἀπὸ χοντρά κλαδιὰ δέντρων.

Σιγὰ-σιγὰ φτάνει ἐπάνω. Σταματᾷ. Παίρνει τὴ θέση ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε ὁ πρωτόγονος θρόνος.

Μέσα στὸ κλουβὶ εἶναι ἡ Τζέιν. Κατακόκκινη, ἀναμαλλιασμένη. Σὲ κακὰ χάλια. Τὸ πρόσωπό της ἔχει ἄγρια ἔκφραση. Στὴ ζώνη κρέμεται ἄδεια ἡ θήκη τοῦ πιστολιοῦ της

— Φύλαρχε, τοῦ λέει. Μοῦστησες παγίδα. Εἶχες κρύψει τοὺς μαύρους σου στὴν καταπακτὴ. Μοῦ πήραν τὸ πιστόλι. Μ' ἔκλεισαν στὴν κλούβα. Ἐξήγησέ μου: Γιατὶ γίναν δλ' αὐτὰ;

Ὁ Χούρ χαμογελάει, παράξενα.

— Γιατ' εἶσαι ὁμορφῆ!...

Ἄμέσως χτυπάει τρεῖς φορές τὰ χέρια του.

Ἐνας μεγαλόσωμος ἀράπησ παρουσιάζεται. Τοῦ λέει:

— Ἐγὼ θὰ φύγω. Πρόσεξε τὴ λευκὴ γυναίκα. Ὅ,τι ζητήσῃ νὰ τῆς τὸ δώσεις. Ἐκτὸς ἀπ' τὴ λευτεριά της. Ἄν γυρίσω κι' ἔχει παράπονο, θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι.

Βγαίνει τώρα ἀπ' τὸ παλάτι. Ξεκινάει.

Τραβάει γιὰ τὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό. Πρέπει νὰ συναντήσει τὸν Γκαούρ. Νὰ τὸν καταφέρει νὰ χτυπηθεῖ μὲ τὸν Ταρζάν. Νὰ τὸν σκοτώσῃ. Μόνο ἔτσι θὰ πετύχει τὸ καταχθόνιο σχέδιό του. Ἡ Τζέιν θὰ γίνῃ παντοτεινὴ σκλάβα του.

Η ΜΕΓΑΧΟΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Τὸν εἶδαμε νὰ φεύγει ἀπ' τὴ σπηλιά του. Λίγο πρὶν ἀπ' τὴν

Ἡ πεινασμένη τίγρη χύνεται
πάνω στήν Γαταμπού.

Τζέϊν. Τραβάει γιά τὸ πέτρινο
βουνό.

Σκαρφαλώνει σὰ τρομαχτικά
βράχια. Φτάνει ἐπάνω. Ἡ σπη-
λιά εἶναι ἀδεια. Φωνάζει:

— Γκαούρ!... Γκαούρ!...

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού πα-
ρουσιάζονται μπροστά του.

— Καλῶς τὸ Μεγαλειότατο!
κάνει ὁ νάνος. Πῶς τὰ πᾶς μὲ
τὴν κυρὰ Ταρζάναινα; Δουλεύει
παντόφλα;

Ὁ Ταρζάν δὲν τὸν προσέχει.
Ἔχει ἄλλου τὸ νοῦ του.

— Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ; ρω-
τάει.

— Πῆγε στήν πηγὴ γιά νερό,
τ' ἀποκρίνεται ἡ Χουχού.

Ὁ Ποκοπίκο τὸ δεβαιώνει:

—Ναί. Διψοῦσε καὶ πῆγε πρὸς
νεροῦ του!

—Θ' ἀργήσει νὰ γυρίσει;

—Ὅχι καλὲ ἀφέντη μου, κά-

νει ἡ κοντόχοντρη πυγμαία. Θέ-
λεις νὰ πάω νὰ τὸν φωνάξω.

Ὁ νάνος ἐπεμβαίνει:

—Σκασμὸς μαμζέλ. Αὐτὲς οἱ
δουλειὲς εἶναι γιά μᾶς, τοὺς ἄν-
τρες!

Ἀμέσως γυρίζει στὸν Ταρ-
ζάν.

— Περίμενε, τοῦ λέει. Πάω νὰ
στὸν φέρω.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κά-
θεται σὲ μιὰ πέτρα. Φαίνεται βα-
θιὰ συλλογισμένος. Πλαΐ του ὀρ-
θῆ ἡ Χουχού.

Ἀρχίζει τὴν ἀτέλειωτη φλυα-
ρία.

—Νόστιμη ἡ γυναικούλα σου,
ἀφέντη μου!... Τὴν εἶδα προχτὲς
στὸ ποτάμι... Ὅχι καὶ ὀμορφὴ
βέβαια... Μᾶλλον ἄσχημη! Τί
ἄσχημη λέω. Τὰ χάλια τῆς ἔχει
ἡ κακομοίρα. Τέρας σωστό... Σὺ
χαίνεσαι νὰ φτύσεις ἐπάνω τῆς...
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!... Μὰ
δὲν θαρμέσαι κύριε Τέτοιο μου!
Αὐτὲς οἱ ἄσχημες ἔχουνε τὴν τύ-
χη. Παντρεύονται καὶ μοσχοπαν-
τρεύονται, τρομάρα τους!... Μό-
νον οἱ ὀμορφες μένουνε στὸ ρά-
φι. Πᾶρε παράδειγμα... ἐμένα!..
Ὅμορφη εἶμαι. Φτοῦ μου! Χαρι-
τωμένη εἶμαι. Ξαναφτοῦ μου!
Τσαχπίνα, Ματαξαναφτοῦ μου!
Μὲ λίγα λόγια: Φτοῦ μου! Φτοῦ
μου! Φτοῦ μου!... Μπουκιά καὶ
συχῶριο, ποῦ λένε. Κι' ὀμως...

Ὁ Ταρζάν ἔχει χάσει τὴν ὑ-
πομονή του.

— Φύγε, τῆς φωνάζει ἄγρια.
Μὲ ζάλισες πιά!

Ἡ Χουχού τραβάει παράμερα.
Μουρμουρίζει:

—Τί φταίω ἐγώ, ἀφέντη μου!
Ἔτσι ὄλοι οἱ ἄντρες! Μό-

λις με δλέπουνε... ζαλίζονται!... Νομίζεις πώς τὸ θέλω ποῦμαι ὁμορφή;

‘Ο λευκὸς γίγαντας σηκώνεται. Κάνει ν’ ἀρπάξει μιὰ πέτρα.

‘Η Χουχού τὸ βάζει τρομαγμένη στὰ πόδια. Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ βραχώδικο βουνοῦ. Ἀπὸ κεῖ ποῦ ἔφυγε κι’ ὁ Ποκοπίκο.

‘Ο Ταρζάν μένει μόνος. Δὲν ξανακάθεται στὴν πέτρα. Εἶναι πολὺ κουρασμένος. Ξαπλώνει χάμω. Περιμένει τὸ γυρισμὸ τοῦ Γκαούρ. Συλλογιέται ψιθυριστά:

— Τὰ χρόνια περνᾶνε γρήγορα... Δὲν νοιώθω τὴν παλιά μου δύναμη!... Τὴν παλιά μου ἀξιοσύνη... Βαρέθηκα τὶς δόξες καὶ τὰ μεγαλεῖα! Θέλω νὰ ζήσω ἡσυχος πιά. Νὰ ξεκουραστώ. ‘Η ζωὴ ἐδῶ εἶναι πολὺ σκληρὴ. ‘Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πρέπει νάναί νέος, Γερός, Δυνατός! “Ἐτσι σὰν τὸν γιγαντόσωμο” Ἐλ ληνα. Αὐτὸν θ’ ἀφήσω στὸ πόδι μου. ‘Η Ζούγκλα πρέπει νὰ γίνῃ Βασίλειο τοῦ Γκαούρ. ‘Εγὼ θὰ φύγω μὲ τὴ Τζέιν. Θὰ γυρίσουμε στὴν Ἀγγλία. Κοντὰ στὸ μονάκριβο γιό μας!...

Μ’ αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς ὁ Ταρζάν κλείνει ἀργὰ τὰ μάτια του. Ἀποκοιμιέται...

ΠΑΛΗ Μ’ ΕΝΑ ΒΟΑ

‘Ο Γκαούρ εἶχε πάει νὰ πιεῖ νερό. Γρήγορα θάπρεπε νὰ γυρίσει. Ὅμως μιὰ τρομαχτικὴ περιπέτεια εἶχε στὸ δρόμο.

Στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ ἀντικρύζει τὴν Ταταμπού. Τὴν

πανώρια μελαψὴ ἑλληνίδα. Εἶχε κατέβει νὰ μαζέψῃ ἀγριολούλουδα. Μ’ αὐτὰ στολίζει κάθε μέρα τὴ σπηλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της. Ἐκεῖ ποῦ τὶς νύχτες κοιμάται μὲ συντροφιά τῆς τῆ Χουχού. ‘Ο Γκαούρ κι’ ὁ Ποκοπίκο πλαγιαίνουν πάντα ἔξω...

Πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι τῆς φτερουγίζει ὁ Πίκ. Τὸ τετραπέρατο κι’ ἀγαπημένο κοράκι τους.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας φτάνει τώρα κάτω. Ἀλλάζει λίγα λόγια μὲ τὴ Ταταμπού. Προχωρεῖ γιὰ τὴ δροσερὴ πηγὴ. Δὲν δρισκεται πολὺ μακριά.

Καὶ νά: Πλησιάζει. Σκύβει. Ἀρχίζει νὰ πίνει ἀπ’ τὸ κρουσταλλένιο νερό τῆς.

‘Αλίμονο! ὅμως! Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει.

Ξαφνικὰ τρομαγμένη φωνὴ τῆς Ταταμπού φτάνει στ’ αὐτιά του. Γυρίζει τὸ κεφάλι. Κυττάζει... Στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται ἡ φρίκη.

Μιὰ γέρικη τίγρη τρέχει. Ἴσια κατὰ τὸ μέρος ποῦ βρίσκεται ἡ μελαψὴ κόρη.

‘Η Ταταμπού ξεφωνίζει τρομαγμένη. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει νὰ σωθεῖ.

‘Η πανώρια ἑλληνίδα ἔχει πολὺ εὐκίνητα πόδια. Τρέχει σὰν ἐλάφι. Σὲ λίγες στιγμὲς χάνεται κατὰ τὸ βορριά. ‘Η τίγρη τὴν ἀκολουθεῖ. Φαίνεται πολὺ γρηά. Τὸ τομάρι τῆς εἶναι μαδημένο.

‘Ο Γκαούρ τρέχει πίσω ἀπ’ τὸ θεριό. Πασχίζει νὰ τὸ φτάσει. Νὰ παλέψῃ μαζί του. Νὰ σώσει τὴν ἀγαπημένη Κόρη. Τὴν αὐριανὴ συντρόφισσα τῆς ζωῆς του.

Τὸ τρομερὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται γιὰ πολὺ ἀκόμα. Ἡ ἀπόσταση ποὺ χωρίζει τὸν Γκαοὺρ ἀπ' τὴν τίγρη, μικραίνει.

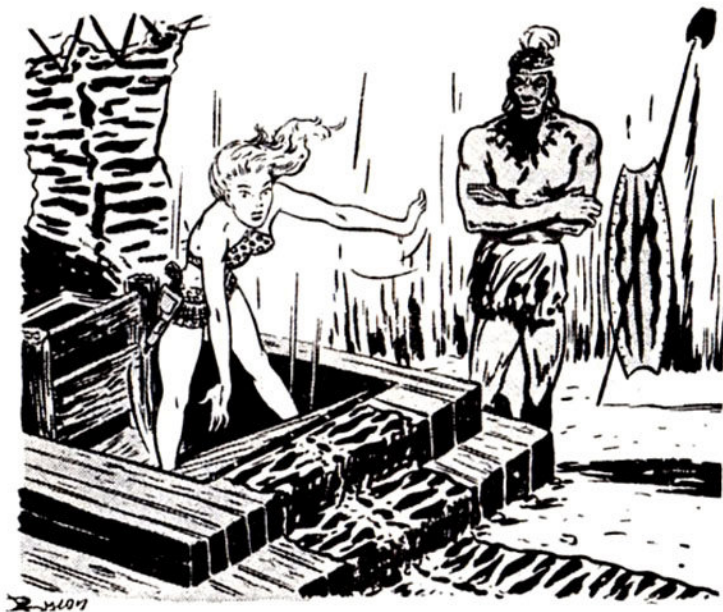
Κι' οἱ δύο τους τρέχουν πρὶ γρήγορα ἀπ' τὸ θεριό. Ἡ Ταταμποὺ θὰ τοῦ ξεφύγει. Ὁ Γκαοὺρ θὰ τὸ φτάσει.

Ἄλιμον' ὁμως... Ἕνας τεράστιος βόας εἶναι κουλουριασμένος κάπου ἐκεῖ. Ὁ μελαψὸς γίγαντας καθὼς τρέχει τὸν πατάει. Τὸ τρομερὸ φίδι κουλουριάζεται στὰ πόδια του. Ὁ Γκαοὺρ σωριάζεται κάτω.

Τρομαχτικὴ πάλι ἀρχίζει.

Ὁ νέος ἀρπάζει τὸ βόα ἀπ' τὸ λαιμό. Τὸν σφίγγει ἀφάνταστα. Τίποτα ὁμως. Ἀδύνατο νὰ τὸν πνίξει.

Στὸ μεταξύ τὸ φίδι ἔχει κουλουριαστεῖ σ' ὀλόκληρο τὸ κορμὶ του. Ὁ Γκαοὺρ χάνει κάθε ἐλπίδα. Τὸ ἀγκάλιασμα εἶναι θανάσιμο. Τὰ κόκκαλά του τρίζουν ἀπαίσια. Ἡ ἀνάσα του κόβεται. Τὸ στόμα του ἀνοίγει. Ἡ γλώσσα του πετιέται ἔξω. Τὰ μάτια του γουρλώνουν.. Βογγάει σπαραχτικά. Σὲ λίγο θάνατι νεκρός. Νά ὁμως!... Ὁ θεὸς Κράουμπα ἀγαπάει τὸν Γκαοὺρ. Ἀπρόσκλη

Ἡ λευκὴ γυναίκα βγάζει μιὰ σπαραχτικὴ φωνή. Καὶ χάνεται στὴν ὑπόγεια καταπακτή.

τος σωτήρας φτάνει την τελευταία στιγμή.

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

“Ας παρακολουθήσουμε τώρα την Ταταμπού. Άλλα δχι. Καλύτερα να δούμε πώς σώθηκε ο Γκαούρ. Δεν είναι σωστό να μείνετε σε αγωνία.

Λοιπόν.

Την πιο τραγική στιγμή, άπρόσκλητος φτάνει ο σωτήρας. Είναι ο διαβολεμένος Πίκ.

Σάν μαύρος κεραυνός πέφτει στο κεφάλι του φιδιού. Με το σκληρό ράμφος χτυπάει τα μάτια του. Σε λίγες στιγμές ο δόσας, είναι τυφλός.

Το τεράστιο φίδι βγάζει ένα άπαισιο σπαραχτικό σφύριγμα. Ξεδιπλώνεται άπ’ το κορμί του Γκαούρ.

Φαίνεται να πονάει τρομερά. Σέρνεται έδω κι’ εκεί. Χτυπάει με λύσα την ουρά του στο χώμα...

‘Ο Πίκ φτερουγίζει πάλι. Κράζει χαρούμενα. Πανηγυρικά.

‘Ο Γκαούρ έχει γλυτώσει άπό σίγουρο θάνατο.

Με δυσκολία σηκώνεται. Κυττάζει το φτερωτό σωτήρα του. Συλλογιέται:

— Κι’ έγώ νόμιζα πώς είμαι γίγαντας. Δυνατός. Άνίκητος!... ‘Ορίστε! Ένα μικρό κι’ αδύναμο κοράκι, στάθηκε πιο δυνατό άπό μένα!... Κατάφερε να νικήσει το φίδι. Να μου σώσει τη ζωή!...

Ρίχνει άλλη μιá ματιά στο φτερωτό φίλο του. Ψιθυρίζει:

— Καυμέ!ε Πίκ! “Αν τώρα που φτερουγίζεις ψηλά, χυθεί πάνω σου ένας άητός, τί μπορώ να κάνω για να σε σώσω; Τίποτα. Θ’ άφήσω τον άητό να σε σπαράξει... Πόσο αδύνατα πλάσματα είμαστε έμείς οι άνθρωποι!.. Και πόσο μεγάλη ιδέα έχουμε για τον εαυτό μας!

Την ίδια στιγμή θυμάται την Ταταμπού. Στο πρόσωπό του ζωγραφίζεται πάλι ο τρόμος. ‘Η άγωνία!...

Τί νάγινε; Γλύτωσε άπ’ την πεινασμένη τίγρη;

Νοιώθει δόλοκληρο το κορμί του πονεμένο. “Ομως κάνει κουράγιο. Σάν τρελλός τρέχει έδω κι’ εκεί.

Ψάχνει να τη βρει. Φωνάζει. Χαμένους κόπος. ‘Η πανώρια έλληνίδα έχει εξαφανιστεί.

—Ποιός ξέρει, ψιθυρίζει. Μπορεί ν’ άνέβηκε στο δουνό. Να δρίσκεται στη σπηλιά μας. Γυρίζει τώρα. Ξαναπερνάει άπ’ το μέρος πουχε παλέψει με το φίδι. Βλέπει τον τυφλό δόσα να σπαράζει άκόμα. Να χτυπιέται.

‘ Ηκαρδιά του θρυλικού γίγαντα ματώνει. Λυπάται για τ’ άτέλειωτο μαρτύριο του άμοιρου φιδιού. Το κυττάζει με συμπόνια:

—Πόσο θα λαχταράει το θάνατο, συλλογιέται.

Σηκώνει μιá μεγάλη πέτρα. Τη ζυγίζει πάνω άπ’ το κεφάλι του. Την πετάει με όρμη. Το φίδι κουλουριάζεται. Μένει νεκρό.

Την ίδια στιγμή δυό λεπτές φωνούλες φτάνουν στ’ αυτιά του.

Κυττάζει.

Είναι ο Ποκοπίκο. Μαζί με τη Χουχού. Τόν πλησιάζουν τρέχοντας.

— 'Αφέντη μου, κάνει λαχανιασμένη ή πυγμαία. Πάνω στην κορφή...

'Ο Ποκοπίκο τή σπρώχνει.

— Σκάσε μωρή μαμζέλ. 'Εγώ θά του τὰ πῶ!...

'Η Χουχού ύποχωρεί:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

— Τί τρέχει; ρωτάει ὁ Γκαούρ.

'Ο νάνος ἐξηγεῖ λαχανιασμένα :

— 'Απὸ ὦρα ψάχνουμε νὰ σὲ βροῦμε. Νομίσαμε πὼς θὰ σ' ἔκοψε κανένα... αὐτοκίνητο... 'Εχει ἔρθει ὁ Ταρζάν στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ μας. Θέλει νὰ σὲ δεῖ. Σὲ περιμένει...

— Θὰ πάω ἀμέσως, μουρμουρίζει ὁ Γκαούρ.

Καὶ κάνει νὰ ξεκινήσει.

'Ο θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας παλιεὶ ὑπεράνθρωπος μὲ τὸ τεράστιο φίδι.

— Στάσου, τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπίκο. 'Η ὑπόθεση ἔχει καὶ πάρα κάτω... Πρὶν ἀπὸ λίγο εἶδαμε τὸ φύλαρχο Χούρ...

— Τὸ φύλαρχο Χούρ; κάνει ξαφνιασμένος ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Ναί. Σκαρφαλώνει στὰ βράχια τοῦ βουνοῦ μας. Τραβάει γιὰ τὴν κορφή... Εἶπα νὰ τραβήξω τὴ χατζάρα νὰ τὸν σφάξω. Μὰ δὲν βαριεῖσαι... Τί θὰ καταλάβαινα;

'Ο Γκαούρ δὲν περιμένει νὰ τελειώσει ὁ νάνος. 'Εχει κιόλας ξεκινήσει. Τρέχοντας φτάνει στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ του. 'Αρχίζει ν' ἀνεβαίνει τὰ τρομαχτικὰ βράχια.

'Ο Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού τὸν ἀκολουθοῦν καθυστερημένοι.

'Ο θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας φτάνει στὴν κορφή.

Καὶ τότε κάτι τρομαχτικὸ ἀντικρίζουν τὰ μάτια του.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Νά τί εἶχε συμβεῖ:

'Ο φύλαρχος φτάνει στὴν κορφή τοῦ βραχώδικο βουνοῦ.

'Αντὶ νὰ βρεῖ τὸν Γκαούρ, βρίσκει τὸν Ταρζάν. Τὸν βλέπει νὰ κοιμάται.

Καλύτερη εὐκαιρία δὲν μποροῦσε νὰ φανταστεῖ.

Τραβάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι. Χύνεται νὰ καρφώσει τὴν καρδιά του.

'Εκείνη τὴ στιγμή φθάνει στὴν κορφή κι' ὁ Γκαούρ. Βλέπει τὸ κακὸ ποῦ θὰ γίνει.

Τὸ τυφλὸ φίδι κουλουριάζεται.
Μένει νεκρό.

Βγάξει τρομαχτική κραυγή. Χύνεται πάνω στον κακούργο φύλαρχο. Τὸν φτάνει τὴν τελευταία στιγμή. Ἀρπάζει τὸ χέρι του. Τὸ σφίγγει ἀφάνταστα. Τὸ φονικὸ μαχαίρι ξεφεύγει. Πέφτει κάτω.

Στὸ μεταξύ ξυπνάει ὁ Ταρζάν. Πετιέται ὄρθος. Ὁ Γκαοῦρ τοῦ ἐξηγεῖ γρήγορα.

— Κοιμόσουν. Ἦθελε νὰ σὲ σκοτώσει. Τὸν πρόλαβα.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναγνωρίζει τὸ δολοφόνο.

Εἶναι ὁ φύλαρχος Χοῦρ. Ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς του. Τραβάει τὸ μαχαίρι. Χύνεται νὰ τὸν σπαράξει.

Ὁ Γκαοῦρ παρατάει τὸν κακούργο. Ἀγκαλιάζει τὸν Ταρζάν. Προσπαθεῖ νὰ τὸν συγκρατήσει.

— Μή, ἀδελφέ μου, τοῦ φω-

νάξει. Εἶναι ἀοπλος. Δολοφόνος θὰ γίνεις;

Ὁ Ταρζάν δὲν ἀκούει τίποτα. Τὸ μίσος γιὰ τὸν κακούργο φύλαρχο, τοῦ θολώνει τὸ μυαλό.

Ὁ Γκαοῦρ κάνει ὅτι μπορεῖ. Πασχίζει νὰ τὸν συγκρατήσει. Παλεύει σχεδὸν μαζί του.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Χοῦρ σκύβει κάτω. Ἀρπάζει τὸ μαχαίρι του. Τὸ σηκώνει μὲ λύσσα. Κάνει νὰ τὸ καρφώσει στὴ ράχη τοῦ Γκαοῦρ.

Ὁ Ταρζάν τὸν βλέπει. Κάνει μιὰ ἀφάνταστα δυνατὴ κίνηση. Ξεφεύγει ἀπ' τ' ἀγκάλιασμα τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Μπαίνει αὐτὸς τώρα μπροστὰ στὸν κακούργο. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ μαχαίρι τοῦ Χοῦρ πέφτει. Βυθίζεται στὰ στήθεια του.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας βγάζει σπαραχτικὸ βογγητό. Σωριάζεται κάτω.

Ὁ Γκαοῦρ τὰ χάνει. Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. Μαρμαρωμένος.

Ὁ φύλαρχος φεύγει τώρα. Τρέχει νὰ σωθεῖ. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ θράχια.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας συνέρχεται. Τὸν κυνηγáει. Ὁ Χοῦρ τρομάζει. Παραπατάει. Γκρεμίζεται στὸ τρομαχτικὸ δάραθρο!...

Ὁ Γκαοῦρ στέκεται. Παρακολουθεῖ τὸ κορμί του. Ὅσο πάει μικραίνει, μικραίνει. Τέλος χτυπάει μὲ ὀρμὴ κάτω.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἀκούει ἀδύναμα τὸν τρομερὸ γδούπο ποῦ ἔκανε.

— Ὁ θεὸς Κράουμπα σὲ τιμώρησε, ψιθυρίζει.

‘Αμέσως γυρίζει στον αναίσθητο Ταρζάν. Δεξιά στο στήθος του δρίσκεται καρφωμένο το μαχαίρι. Το αίμα τρέχει ποτάμι.

‘Ο μελαψός γίγαντας τον κυττάζει χαμένος. Δεν ξέρει τί να κάνει.

Σε μια στιγμή αρπάζει τη μαύρη λαβή του μαχαιριού. Το τραβάει. Το βγάζει...

Ταυτόχρονα φτάνουν ο Ποκοπίκο κι’ η Χουχού.

Βλέπουν τον Ταρζάν κάτω. Τον Γκαούρ σκυμμένον πάνω του. Κρατάει ακόμα το μαχαίρι.

‘Ο νάνος ένθουσιάζεται. Φωνάζει.

— Μπράβο, λεβέντη Μαντρά χαλε. Τόν καθάρισες επί τέλους. Γεια στα χέρια σου!...

Και προσθέτει:

— Καλά έκανες! Πότε-πότε πρέπει να τον καθαρίζεις για να... δάζει μυαλό.

‘Η Χουχού σβέλτη τρέχει στη σπηλιά. Φέρνει γρήγορα θαυματουργά βότανα. Τα δάζει στην πληγή, του Ταρζάν. Το αίμα σε λίγες στιγμές, σταματάει.

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία ψιθυρίζει με συμπόνια:

— Τόν καϊμένο! ‘Ακόμα δεν ήρθε ή γυναικούλα του και θα μείνει... χήρα!

‘Ο Γκαούρ γονατίζει πλάι στ’ αναίσθητο κορμί του άρχοντα της Ζούγκλας. Έξετάζει με προσοχή την πληγή του. Καταλαβαίνει πως δεν είναι τόσο σοβαρή. ‘Ο Ταρζάν δεν θα πεθάνει. Θέλει όμως μεγάλη περιποίηση. Σηκώνεται άργα. Γυρίζει

στο νάνο.

— Ποκοπίκο, του λέει. Τρέξε στη Χούλχα. Πέσ’ της να ρθει στη σπηλιά του Ταρζάν. Πρέπει να τον σώσουμε.

‘Ο νάνος παραξενεύεται.

— Καλά... ‘Ο άρρωστος έδω, κι’ ο γιατρός θα πάει άλλου. Με το τηλέφωνο θα τον έξετάσει;

‘Ο Γκαούρ του φωνάζει:

— Πήγαινε σου λέω. Θα τον πάω εγώ εκεί!...

‘Ο Ποκοπίκο ξεκινάει. Κατεβαίνει τα βράχια. Μουρμουρίζει:

— ‘Ακατανόητο πράμμα!...!

Πρώτα τον καθαρίζει καλά-καλά... “Υστερα θέλει να τον σώσει... Τις κουμπάρες παίζουμε;

‘Ο θρυλικός Έλληνας γίγαντας σκύβει πάλι. ‘Αρπάζει στα χέρια του τον αναίσθητο Ταρζάν.

‘Ο φύλαρχος Χούρ τρομάζει. Παραπατάει Γκραμιζεται στο τρομαχτικό βάραθρο.

Ὁ Ποκοπίνο φωνάζει:
— Μπράβο Μαντράχαλε! Γὲν
καθάριας ἐπὶ τέλους. Γεῖά στὰ χέ-
ρια σου!..

Τὸν σηκώνει. Προχωρεῖ. Μὲ τρο-
μαχτικό κίνδυνο ἀρχίζει νὰ κα-
τεβαίνει τὰ βράχια.

Ἡ Χουχού φωνάζει:

— Στὸ καλὸ Ἀφέντη μου!...
Νᾶρθω κι' ἐγὼ μαζί;

— Ὅχι, ἀποκρίνεται ὁ Γκα-
ούρ.

Ἡ πυγμαία θυμώνει. Μουρμου-
ρίζει:

— Τότε... στὸ διάβολο!... Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν

Ὁ φύλαρχος Χούρ—μακαρί-
της πιὰ τώρα — ἀφήνει, ὅπως
εἶδαμε, στὸ κλουβί, τὴν πανώ-
ρια Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας.

Βάζει φρουρό τῆς ἑνα γιγαντό-
σωμο ἀράπη. Τοῦ λέει.

— Πρόσεξε τὴ λευκὴ γυναίκα.
Ὅτι ζητήσει νὰ τῆς τὸ δώσεις.
Ἐκτὸς ἀπ' τὴ λευτεριά τῆς. Ἄν
γυρίσω κι' ἔχει παράπονο, θὰ
σοῦ πάρω τὸ κεφάλι.

Καὶ φεύγει. Τραβάει γιὰ τὸ
ψηλὸ βραχώδικο δουνό. Βιάζεται
νὰ συναντήσει τὸν Γκαούρ. Θέλει
νὰ τὸν δάλει νὰ σκοτώσει τὸν
Ταρζάν. Ἔτσι ἡ ὁμορφὴ Τζεῖν
θὰ μείνει δική του. Παντοτεινὴ
σκλάβα του.

Ὁ θεὸς ὁμως τὸν τιμωρεῖ.
Γκρεμίζεται ἀπ' τὰ τρομαχτικά
δράχια. Βρίσκει φριχτὸ θάνα-
το.

Ἄς γυρίσουμε τώρα στὸ χορ-
ταρένιο παλάτι τοῦ φύλαρχου.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
δρίσκειται μέσα στὸ κλουβί. Ὁ
γιγαντόσωμος ἀράπης στέκει πα-
ράμερα. Τὴ φυλάει.

Ἡ Τζεῖν νοιώθει τὴν τρομερὴ
συφορὰ ποὺ τὴν περιμένει. Συλ-
λογιέται:

— Ἦρθε νὰ σκάψω τὸ λάκ-
κο τοῦ Γκαούρ. Κι' ἔπεσα ἐγὼ
μέσα.

Πρέπει κάτι νὰ σκεφτεῖ. Κά-
τι νὰ κάνει. Ἄλλοιῶς εἶναι χα-
μένη. Σὲ λίγο θὰ γυρίσει — ἔ-
τσι νομίζει — ὁ τερατόμορφος
φύλαρχος. Καὶ τότε ἕνα ἀπ' τὰ
δυὸ ἔχει νὰ διαλέξει: Ἡ νὰ γί-
νει συντρόφισσά του. Ἡ νὰ πε-
θάνει.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια τῆς φωτί-
ζονται. Μιὰ ἰδέα περνᾷ ἀπ' τὸ
ταραγμένο μυαλό τῆς. Διατάζει
τὸν ἀράπη:

— Φέρε μου νερό.

‘Ο φρουρός σκοτώνεται να εκτελέσει τὴ διαταγή της. Θυμάται τὰ λόγια τοῦ ἀφέντη του : « Ἄν γυρίσω κι’ ἔχει παράπνομο, θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι ».

Ἡ Τζέϊν πίνει λίγο. Πετᾶει κάτω τὴν πῆλινη κούπα. Γίνεται κομμάτια. Τοῦ λέει πάλι :

— Φέρε μου ἓνα κοντάρι. Θέλω νὰ σὲ σκοτώσω.

‘Ο ἀράπης δὲν διστάζει καθόλου. Τῆς δίνει τὸ κοντάρι του. Τραδιέται ὅμως ὅσο μπορεῖ πιὸ μακριά. Γιὰ νὰ μὴ φτάνει νὰ τὸν χτυπήσει.

Ἡ σατανικὴ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας γελάει.

— Μὴ φοβάσαι, τοῦ λέει. Δὲν θέλω νὰ σὲ χτυπήσω. Ἐσὺ τί φταῖς;

Γιὰ τρίτη φορά τῶρα, τὸν διατάζει :

— Ἄνοιξε τὸ κλουβί. Θέλω νὰ βγῶ ἔξω. Νὰ φύγω... Νὰ γυρίσω στὴ σπηλιά μας. Βαρέθηκα ἐδῶ...

‘Ο γιγαντώσωμος ἀράπης δὲν κουνιέται ἀπ’ τὴ θέση του.

— Ὅχι, μурμουρίζει. Ὅ,τι ζητήσεις θὰ στοῦ δώσω. Ἐκτός ἀπ’ τὴ λευτεριά σου!

Ἡ Τζέϊν κάνει τῶρα πῶς θυμῶνει. Τοῦ φωνάζει ἄγρια.

— Ἄνοιξε τὸ κλουβί. Θέλω νὰ φύγω!...

‘Ο ἀράπης μένει ἀτάραχος.

Ἡ Τζέϊν ἐξακολουθεῖ. Φωνάζει. Βρίζει.

Τὸν φέρνει σὲ δύσκολη θέση. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνει.

Ἡ σατανικὴ γυναίκα αὐτὸ περιμένει.

— Ἄφου δὲν μ’ ἀνοίγεις, τοῦ

λέει, φέρε μου τὸ πιστόλι μου.

‘Ο μαῦρος φρουρός δὲν καταλαβαίνει. Δὲν ξέρει τί θὰ πεῖ πιστόλι.

Ἡ Τζέϊν τοῦ ἐξηγεῖ :

— Πῆγαινε κάτω στοῦ ὑπόγει. Ἐκεῖ μοῦ τὸ πήρανε. Εἶναι σιδερένιο. Μπροστὰ ἔχει ἓνα στρογγυλὸ πρᾶμμα. Σὰν καλάμι.

‘Ο ἀράπης τῶρα καταλαβαίνει. Αὐτὸ ποῦ τοῦ ζητάει εἶναι κακὸ πρᾶμμα. Κάποτε εἶχε δεῖ ἓνα λευκὸ νὰ κρατᾶει πιστόλι.

— Ὅχι, τῆς λέει. Αὐτὸ δὲν γίνεται...

Ἡ Τζέϊν τὸν φοβερίζει :

— ‘Ο φύλαρχος στοῦ εἶπε καθαρά: Νὰ μοῦ δώσεις ὅ,τι ζητήσω.. Ἄμα γυρίσει θὰ τοῦ τὸ πῶ. Θὰ σοῦ πάρει τὸ κεφάλι.

‘Ο μαῦρος δειλιάζει. Ξέρει πῶς ὁ ἀφέντης του δὲν χορατεύει. Γιὰ νὰ κάνει τὸ χατήρι τῆς ὁμορφῆς λευκῆς γυναίκας, δὲν θὰ λογαριάσει τίποτα. Θὰ τὸν σφάζει.

— Καλά, μурμουρίζει. Θὰ στοῦ φέρω.

Βγαίνει ἔξω. Κατεβαίνει στὴν καταπακτὴ. Παίρνει τὸ πιστόλι. Ἄνεβαίνει πάλι. Τῆς τὸ δίνει.

Εἶναι ἓνα ἐξάσφαιρο μὲ μύλο. Γεμάτο.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τὸ παίρνει στὰ χέρια της. Τὸ προτείνει στὸν ἀράπη. Τὸν διατάζει :

— Ἄνοιξέ μου τὸ κλουβί. Θὰ σὲ σκοτώσω.

Γιὰ νὰ τὸν φοβερῖσει ρίχνει μιὰ στοῦν ἀέρα.

— Μπάμμμ!

‘Ο τρελλός Νταμπούχ έχει πάψει πιά νά γνωρίζει. Σάν λυσασμένο βερδι χύνεται! πάνω στον Γκαεύρ. Τρομαχτική πάλη άρχίζει.

‘Ο μαύρος τρομάζει. Τό βά-
ζει στα πόδια. Βγαίνει έξω. Φω-
νάζει:

— Κεραυνός!... Κεραυνός!...

‘Η λευκή γυναίκα έχει κεραυνό!

Πολλοί άραπάδες τρέχουν τώ-
ρα στο παλάτι του άρχηγού
τους. Θέλουν νά δοϋν κι’ αυτοί.
‘Η Τζέιν τούς πυροβολεί.

—Μπάμ... Μπάμ!

Δυό άπ’ τούς μαύρους τραυ-
ματίζονται. Πέφτουν κάτω. Ούρ-
λιάζουν άπαισία.

Οί άλλοι έξαγριώνονται χύ-
νονται πάνω στο κλουβί. Θέλουν
νά σπαράξουν τή λευκή γυναί-
κα.

‘Η Τζέιν είναι χαμένη. Ρίχνει
άλλους τρείς πυροβολισμούς.

—Μπάμ... Μπάμ... Μπάμ...

‘Άλλοι άραπάδες τραυματί-
ζονται.

— Κεραυνοί! Κεραυνοί! φω-
νάζουν.

‘Ο πανικός μεταδίδεται σ’ ό-
λόκληρο τό χωριό.

‘Αντρες, γυναίκες, γέροι, παι-
διά, τό βάζουν στα πόδια. Τρέ-
χουν σαν τρελλοί νά σωθούν. Τά
χορταρένια καλύβια αδειάζουν.

Καθώς προχωρούν δλέπουν
μιά πανώρια μελαφή κοπέλλα.
‘Ερχεται τρέχοντας κατὰ τό χω-

ριό τους. Μιά γέρικη τίγρη τήν κυνηγάει.

Οί άντρες τής φυλής άλαλάζουν παράξενα.

Ή πεινασμένη τίγρη παρατάει τó θύμα της. Γυρίζει. Φεύγει τρομαγμένη.

Ή Ταταμπού — αυτή ήταν ή μελαψή Κόρη — δέν σταματάει. Ούτε γυρίζει νά κυττάξει. Φτάνει στο χορταρένιο χωριό.

Οί μαύροι τής φωνάζουν:

—Μή!... Μακρυά άπ' τó χωριό! Ή λευκή γυναίκα θα σου ρίξει κεραυνό!.. Είναι μέσα στο παλάτι. Φύγε!.. Θα σου κάνει κακό!...

Και συνεχίζουν τ' άτακτο φευγιό τους.

ΤΖΕ-Ι-Ν ΚΑΙ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Ή μελαψή έλληνίδα άκουσε τής φωνές τών μαύρων. ΄Αναρωτιέται'

— Ποιά νάναι αυτή ή γυναίκα που ρίχνει κεραυμούς; Περίεργητρέχει γιατί χορταρένιο παλάτι. Τό βρίσκει εύκολα. Είναι πιό ψηλό άπ' όλα.

Μπαίνει μέσα. Βλέπει τó ξυλένιο κλουβί. Τή φυλακισμένη συντρόφισσα τού Ταρζάν.

΄Ο Ποκοπίκο κουνάει τó κεφάλι του. Μουρμουρίζει:
— Πολύ στά σορόπια τó ρίξατε τελευταία!

— 'Εσὺ Τζέϊν, κάνει κατά-
πληκτη. Τί ζητᾶς ἐδῶ;

'Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
τὴν κυττάζει μ' ἀφάνταστο μί-
σος. Ὅμως συγκρατιέται. Προ-
σπαθεῖ νὰ χαμογελάσει. Τῆς
λέει:

— Ὁ φύλαρχος Χοῦρ μούστη-
σε παγίδα. Σπᾶσε τὸ κλουβί.
Λευτέρωσέ με!...

'Η Ταταμποῦ κάνει ὅτι μπο-
ρεῖ. Τίποτα ὁμως. Χαμένοι οἱ
κόποι τῆς. Τὰ ξύλα τοῦ κλου-
βίου εἶναι γερά. 'Η ἀμπάρα του
ἀκόμα πιὸ γερή. Ἀδύνατο νὰ λευ-
τερῶσει τὴ Τζέϊν.

— Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίπο-
τα, τῆς λέει.

'Η συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν
δὲν πιστεύει. Νομίζει πῶς τὸ κά-
νει ἐπίτηδες. Πῶς δὲν θέλει νὰ
τὴ σώσει. Ἐξω φρενῶν λέει στὴ
μελαψὴ Κόρη.

— Δὲν μπορεῖς γιατί δὲν θέ-
λεις... Προτιμᾶς νὰ πεθάνω... Ἔ-
τσι ὁ Ταρζάν θὰ μείνει δικός
σου. Τὸ ξέρω. Αὐτὸ θέλεις, πρό-
στυχη! Κακούργα!... Τιποτέ-
νια!

'Η Ταταμποῦ δὲν πιστεύει στ'
αὔτια τῆς.

— Ἐγὼ εἶμαι πρόστυχη, κα-
κούργα, τιποτένια; τὴ ρωτάει.

— Ναί, ἐσὺ!... Δὲν σοῦ φτά-
νει ὁ καννίβαλος ὁ Γκαοῦρ.. Θέ-
λεις νὰ ξελογιάσεις καὶ τὸν ἄν-
τρα μου. Νὰ γίνεις ἀρχόντισσα
τῆς Ζούγκλας...

'Η πανώρια ἑλληνίδα τῆς ἀ-
ποκρίνεται:

— Δὲν εἶμαι συντρόφισσα τοῦ
Γκαοῦρ. Οὔτε σκέφτηκα ποτὲ νὰ
ξελογιάσω τὸν Ταρζάν...

Καὶ περήφανη ὅπως πάντα
χυρίζει νὰ φύγει.

'Η Τζέϊν τραβάει τὸ πιστόλι
τῆς. Σὰν ἀστραπὴ περνάει ἀπ'
τὸ νοῦ τῆς ἡ σκέψη:

— Ποῦ θὰ βρῶ καλύτερη εὐ-
καρία. Τώρα πρέπει νὰ τὴ σκο-
τώσω. Κι' ἐγὼ εἶμαι χαμένη.
Μὰ κι' αὐτὴ δὲν θὰ ζήσει.

Σηκώνει γρήγορα τὸ ὄπλο.
Σημαδεύει τὴν ἀριστερὴ τῆς
πλάτη.

Καὶ νά!... Τραβάει τὴ σκαν-
δάλη!

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΓΟΡΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

'Ο Ποκοπικό, ὅπως εἶδαμε, ξε-
κινᾶει τρέχοντας. Κατεβαίνει τὰ
τρομαχτικὰ βράχια. Φτάνει γρή-
γορα στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισ-
σας.

— Γρηὰ Χούλχα, τῆς λέει
Τρέξε στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.
'Ο Μεγαλειότατος ἀφήνει γειὰ
στὶς ὁμορφες... Πᾶρε καὶ τίς
... πενικιλίνες μαζί σου!

— Παιδάκι μου, τοῦ λέει ἐ-
κείνη. Εἶμαι γρηὰ. Πῶς νὰ περ-
πατήσω τόσο δρόμο;

— Πᾶρε... ταξί, τῆς κάνει ὁ
Ποκοπικό.

Καὶ φεύγει τρέχοντας. Τὸ μό-
νο ποῦ φοβάται σ' αὐτὸ τὸν κό-
σμο εἶνε τὸ ροζιάρικο ραβδί τῆς
Χούλχας. Κάποτε ποῦ τὴν πεί-
ραξε, τοῦδωσε μιά στὸ κεφάλι.
'Ἐμεινε ξερὸς εἰκοσιτέσσερες ὤ-
ρες!... Ἀπὸ τότε ἄμα τὴ θυμᾶ-
ται ἀναστενάζει καὶ λέει:

— Μαγγουριά, ἀδερφέ μου!

Ἡ Ἰζεΐν φωνάζει στὸν ἀράπη:
— Δώσε μου ἓνα κοντόρι. Θέλω
νά σέ σκοτώσω.

Ἄεροδυναμική!...

Γι' αὐτὸ τρέχει ἔτσι τώρα.

— Ἄν φάω καὶ δεύτερη, σὺλ
λογιέται, θάναί ἢ τελευταία. Τρί
τη δὲν θὰ ζήσω ν' ἀπολάψω!...

Ἔτσι σβέλτος, ὅπως πάντα,
τραβάει γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρ
ζάν.

.....

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Γκαούρ.
Φορτωμένος στὴ ράχη τὸν ἀναί-
σθητο γίγαντα, προχωρεῖ.

Ξαφνικά τρομαχτικὸ οὐρλια-
χτὸ φτάνει στ' αὐτιά του:

— Ταταμπούουου!.... Τατα-
μπούουου!...

Εἶναι ὁ Νταμπούχ. Ὁ τρελ-
λὸς γοριλάνθρωπος. Ἡ ἀγάπη
τῆς πανώριας μελαψῆς Κόρης
τοῦχει σαλέμει τὰ λογικά.

Μέρα-νύχτα γυρίζει στὴ Ζούγ

κλα. Σὰν μανιασμένο στοιχειό.
Οὐρλιάζει τ' ὄνομα τῆς ἀγαπη-
μένης του:

— Ταταμπούουου!... Τατα-
μπούουου!...

Θεριά κι' ἄγριοι παραμερί-
ζουν τρομαγμένοι στὸ διάβα
του. Ὅ,τι βρεθεῖ μπροστά του
τὸ σπαράζει.

Οἱ γορίλες τὸν ἔχουν ἐγκατα-
λείψει. Ἐνα τεράστιο ὄρνιο μο-
νάχα τὸν ἀκολουθεῖ. Χορταίνει
μὲ τὰ κουφάρια τῶν θεριῶν ποῦ
σκοτώνει ὁ γοριλάνθρωπος.

Ὁ Γκαούρ καταλαβαίνει τὸν
κίνδυνο. Κάνει πιὸ γρήγορο τὸ
βῆμα του. Μὰ τὸ βάρος ποῦ ση-
κώνει εἶναι μεγάλο. Δὲν μπορεῖ
νά ξεφύγει. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ
Νταμπούχ τὸν φτάνει.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας παρα-
τάει κάτω τὸν ἀναίσθητο Ταρ-
ζάν. Ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ἀντιμε-
τωπίσει.

Ὁ Νταμπούχ ἔχει πάψει πιά
νά γνωρίζει. Σὰν λυσσασμένο
θεριὸ χύνεται πάνω στὸν Γκα-
ούρ.

Τρομαχτικὴ πάλη ἀρχίζει.

Βρίσκονται κάτω ἀπὸ πυκνά
θεόρατα δέντρα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παλεύει
κι' αὐτὸς σὰν θεριό. Τρομερὲς
γροθιὲς δίνει στὸ στήθος καὶ
στὸ πρόσωπο τοῦ γοριλάνθρω-
που.

Ὁ Νταμπούχ οὐρλιάζει φρι-
χτά. Πασχίζει νὰ τ' ἀρπάξει τὸ
λαιμό. Νὰ τὸν πνίξει.

Ὁ γοριλάνθρωπος εἶναι ἀσύγ-
κριτα πιὸ δυνατὸς ἀπ' τὸν ἀν-
τίπαλό του. Δυὸ φορές πιὸ με-
γαλόσωμος ἀπ' αὐτόν. Ὁμως ὁ

Γκαούρ είναι Έλληνας. Δέν δει-
λειάζει. Προτιμάει νά πεθάνει
πολεμώντας. "Όχι νά ύποχωρή-
σει. Ούτε ν' αφήσει τόν ανάι-
σθητο φίλο του άνυπεράσπιστο
στά χέρια του άνθρωπόμορφου
θεριού.

'Αλίμον' όμως. 'Ο μελαψός γί-
γαντας σιγά-σιγά κουράζεται.
'Η δύναμή του λιγοστεύει. Νοιώ-
θει νά πλησιάζει τὸ τέλος του.
Καί τὸ τέλος του Ταρζάν... 'Ο
τρελλός Νταμπούχ θά σπαράξει
πρώτα αὐτόν. "Υστερα εκείνον.
Κανένα δέν θ' αφήσει ζωντανό.

Καί νά!... Σὲ μιὰ στιγμή
νοιώθει τὰ μάτια του νά σκο-
τεινιάζουν... Τὰ γόνατά του νά
λυγίζουν... Είναι έτοιμος νά λι-
ποθυμίσει.

Ταυτόχρονα ὁ γοριάνθρωπος
καταφέρει αὐτὸ πού θέλει. Τὸν
ἀσπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Κάνει νά
τόν πνίξει. Μά δέν προφταίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπ' τὰ κλα-
διὰ τοῦ δέντρου πού βρίσκεται
πάνω τους, πέφτει μὲ ὄρμη μιὰ
μεγάλη πέτρα. Χτυπάει στό κε-
φάλι τοῦ Νταμπούχ.

'Ο γοριάνθρωπος θγάζει σπα-
ραχτικό βογγητό. Σωριάζεται
κάτω. Πλάι στὸν ανάισθητο Ταρ-
ζάν.

'Ο Γκαούρ κυττάζει γύρω του
χαμένα. Κι' ὁ ἴδιος δέν πιστεύει
πὺς σώθηκε.

'Αμέσως μιὰ στριγγλιάρικη
φωνὴ τὸν συνφέρει.

— Ζήτη ἐγώωω!.. Ζήτη ὁ ἐ-
αυτός μου!... Ζήτη ἡ ἀφεντιά
μου!..

'Ο μελαψός γίγαντας σηκώ-
νει τὸ κεφάλι του.

'Ανάμεσα στὰ κλαδιὰ τοῦ δέν-
τρου ξεχωρίζει τὸν Ποκοπίκο.

— Έσύ; τὸν ρωτάει. 'Εσύ
πέταξες τὴν πέτρα;

'Ο νάνος πηδαί κάτω. Πα-
τάει ἀγέρωχα τὸνα πόδι πάνω
στό κορμὶ τοῦ Νταμπούχ. Βά-
ζει τὰ χέρια του στὴ μέση. Τ'
ἀποκρίνεται μὲ ὕφος:

— Μάλιστα ἐγώ! 'Εγὼ ὁ
τρομερός Ποκοπίκο. 'Ο κυνηγός
ἀγρίων κοϊκλών. 'Ο γόης φι-
διῶν καὶ γυναικῶν. 'Ο προστά-
της κουτῶν καὶ ἀδυνάτων! 'Ο-
λέ!...

'Ο Γκαούρ ἀπλώνει τὴ χερού-
κλα του. Τὸν χουφτιάζει. Τὸν
φέρει στο στόμα του. Τὸν φι-
λάει. Τοῦ λέει:

— Μπράβο, Ποκοπίκο. Κι' ἐ-
γὼ κι' ὁ Ταρζάν σοῦ χρωστάμε
τὴ ζωὴ μας.

'Ο νάνος διαμαρτύρεται:
— Παρακαλῶ, παρακαλῶ!...
Σὲ μένα δέν χρωστάτε τίποτα.
Στὴ... Μιχαλοῦ χρωστάτε κι' οἱ
δύο σας.

'Ο Γκαούρ σηκώνει πάλι τὸν
ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ξεκινά-
ει. Συνεχίζει τὸ δρόμο γιὰ τὴ
σπηλιά. 'Ο Ποκοπίκο τὸν ἀκο-
λουθεῖ.

Καθῶς προχωροῦν ὁ νάνος
τοῦ λέει τὰ καθέκαστα.

— 'Εγὼ γύριξα ἀπ' τὴ σπη-
λιά τῆς Χούλλας. Στὸ δρόμο
μουρμούριζα ἓνα καινούργιο στι-
χάκι ποῦβγαλα:

«Βάρκα θέλω ν' ἀρματώσω
μὲ σαράντα δυὸ κουπιὰ,
τὴν Χουχού μου νά φορτώσω
νά τὴν πνίξω στὰ βαθιά!»

Τὸ λοιπὸν ποὺ λὲς, ἀκούω ξαφνικά κακὸ καὶ φασαρία. Κάνω ἔτσι, τί νὰ δῶ ; Ὁ Νταμπούχ κι' ἐσὺ παλεύατε. Εἶπα νὰ τρέξω κοντά. Νὰ τοῦ πάρω τὸ κεφάλι μὲ τὴ χατζάρα μου. Μὰ φοβήθηκα...

—Τί φοβήθηκες;

—Μὴ πάθει.. ἐμπλοκή!..

Ὁ Γκαοὺρ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ χαμογελάσει. Ὁ Ποκοπίκο συνεχίζει:

—“Ἄκου, τὸ λοιπὸν, τί σοφίζεται ἡ γκλάβα μου. Ἀρπάζω μιὰ πέτρα. Μιὰ τέτοια πετράρα! Σκαρφαλώνω σ' ἕνα δέντρο. Ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, φθάνω κοντά σας. Ζυγίζω τὴν πέτρα. Καὶ τσοῦπ, τὴ σερβίρω στὴν

Ὁλέκληρο τὸ χωριὸ τρέχει νὰ σωθεῖ.

— Κεραυνοί! Κεραυνοί, φωνάζουν.

κεφάλαια τοῦ μπαρμπαδαινόσαυρου.

.....

Μὲ τ' ἀστεία τοῦ νάνου, περνάει εὐχάριστα ὁ δρόμος.

Τέλος φτάνουν στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

Ἡ ζήλεια θολώνει τὸ μυαλό του.

Ὁ Γκαοὺρ γουρλώνει τὰ μάτια του. Ἀντὶ νὰ βρεῖ ἐκεῖ τὴν Τζέιν, βρίσκει τὴν Ταταμπού.

— Τί ζητᾶς ἐδῶ; τὴ ρωτᾶει ἄγρια.

Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Ἄς γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας.

Ἀφήσαμε τὴν πανώρια Ταταμπού σὲ τραγικὴ στιγμή:

Βρισκόταν στὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ φύλαρχου Χούρ. Μπροστὰ στὸ κλουδί ποῦ εἶχαν κλείσει τὴ Τζέιν.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τῆς ἔκανε μεγάλες προσβολές. Ἡ Ταταμπού γύρισε νὰ φύγει.

Ἡ λευκὴ γυναίκα τὴ σημαδεύει μὲ τὸ πιστόλι τῆς. Τραβάει τὴ σκανδάλη.

Τί παράξενο ὅμως. Κρότος δὲν ἀκούγεται.

Σφαῖρα δὲν βγαίνει ἀπ' τὴν κάννη του.

Ἡ Τζέιν θυμάται: Μιὰ σφαῖρα εἶχε ρίξει στὸν ἄερα γιὰ νὰ φοβερήσει τὸ μαῦρο φρουρό. Ἄλλες δυὸ πιστολιές εἶχε ρίξει στοὺς ἀράπηδες καθὼς ἐμπαιναν στὸ παλάτι. Καὶ τρεῖς ἀκόμα δ-

ταν χύθηκαν στο κλουβί να τή σπαράξουν.

“Αρα μία και δύο, τρείς. Και τρείς, ξήη. Είχε ξοδέψει δηλαδή όλες τις σφαίρες του πιστολιού της. Τώρα ήταν άδειο πιά. ‘Η συντρόφισσα του Ταρζάν, τὸ κυττάει, σὰν χαμένη.

“Ὅμως τὸ κρὰκ ποῦκανε ἡ σκανδάλη τὰκουσε ἡ Ταταμπού.

Γυρίζει ξαφνιασμένη. Νοιώθει τὸ κακὸ ποῦ ἡ Τζέιν θέλησε νὰ τῆς κάνει.

Τὴν κυττάζει μὲ συμπόνια. Τὴ ρωτᾶει:

—Τόσο κακιὰ ψυχὴ ἔχεις λοιπόν; Πόσο θὰ πρέπει νὰ ὑποφέρεις γι’ αὐτό! ‘Αξίζει νὰ σὲ λυπᾶται κανένας!

‘Η ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν βγάζει λέξη.

‘Η Ταταμπού προχωρεῖ ἀργά. Βγαίνει ἀπ’ τὸ χορταρένιο παλάτι.

‘Αμέσως τὸ δάζει στὰ πόδια. Τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ. Τραβάει γιὰ τὴ σπηλιά του Ταρζάν.

Στὸ δρόμο ψιθυρίζει. Σὰν νὰ προσεύχεται:

— Πόσο τιποτένιος! Πόσο συχαμερὲς εἶναι οἱ γυναικες!.... Σ’ εὐχαριστῶ Θεέ μου, ποῦ μ’ ἔκανες νὰ ξεχωρίζω! Σ’ εὐχαριστῶ ποῦ γεννήθηκα ‘Ελληνίδα!.

.....

“Ἐτσι τρέχοντας φτάνει στὴ σπηλιά. Μὰ τὴ βρίσκει ἄδεια.

-- Ταρζάν! Ταρζάααν, φωνάζει.

Καμμιά ἀπόκριση δὲν παίρνει.

Μένει γιὰ λίγο ἀναποφάσιστη.

Δὲν ξέρει τί νὰ κάνει. Καὶ νά! Γρήγορα ἀκούει πατημασιές.

Βλέπει τὸν ἀγαπημένο της Γκαούρ. “Ερχεται στὴ σπηλιά. Στὴν ἀγκαλιά του κρατᾶει ἀνάιθητο τὸν Ταρζάν. Πίσω τὸν ἀκολουθεῖ ὁ Ποκοπικό.

‘Ὁ μελαψὸς γίγαντας ξαφνιάζεται ποῦ τὴ βλέπει. ‘Αφήνει κάτω τ’ ἀνθρώπινο φορτίο του. Τὴ ρωτᾶει ἄγρια:

---Τί ζητᾶς ἐδῶ;

‘Η μελαψὴ Κόρη τὸν τραβάει ἀπ’ τὸ χέρι. Τοῦ λέει:

---“Ελα γρήγορα ζ αἰμου. .,

---“Ελα γρήγορα μαζί μου.

Θὰ στὰ πῶ στὸ δρόμο... Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε στιγμὴ. “Ας μείνει ὁ Ποκοπικό κοντὰ στὸν Ταρζάν. ‘Η Τζέιν κινδυνεύει... Τρέξε!...

— Τρέξε καπετὰν Μαντράχαλε, τοῦ φωνάζει κι’ ὁ Ποκοπικό. Βάρα τους καὶ μὴ φοβάσαι. ‘Εγὼ εἶμ’ ἐδῶ!

‘Ὁ Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού φεύγουν. Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχουν χαθεῖ.

‘Ὁ νάνος μένει μονάχος. Κυττάζει μὲ συμπόνια τὸν ἀναίσθητο γίγαντα. Τοῦ λέει:

— Φουκαρὰ Μεγαλειότατε!...

‘Ἐσὺ τινάζεις τὰ πέταλα, κι’ ἡ κυρά σου, μαζεύει ὑπογραφές! Κατὰ τὰ φαινόμενα κανένας δὲν θὰ γλυτώσει. Κι’ οἱ δύο σας θά... χηρέψετε!

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ

‘Ὁ Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού φτάνουν τώρα στὸ χορταρένιο χωριό.

Οι άραπάδες όμως γύρισαν στο μεταξύ.

Έχουν ανάψει μιὰ τεράστια φωτιά. Έτοιμάζονται νὰ κάψουν τὴ Τζέϊν.

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν οὐρλιάζει. Χτυπιέται στὰ χοντρά ξύλα τοῦ κλουβιοῦ της.

Ἐπισημαστικῶς ἡ ἑλληνίδα δὲν χάνουν στιγμή.

Μὲ ἀγριεὲς τρομαχτικὲς κραυγὲς χύνονται πάνω στοὺς κανίβαλους.

Ἐκεῖνοι σκορπιζοῦν τρομαγμένοι.

Ὁ Γκαούρ σπάζει τὸ κλουβί. Λευτερώνει τὴ Τζέϊν. Ἡ λευκὴ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν τρέμει σὰν τὸ ψάρι. Τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του. Ἀρχίζει νὰ τρέχει. Ἡ Ταταμποῦ τὸν ἀκολουθεῖ. Προχωροῦν ἀρκετά. Τώρα ἔχουν ξεμακρύνει ἀπ' τὸ χωριό. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Τὴν ἀφήνει κάτω. Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους.

Ὁ Γκαούρ ρωτᾷ τὴ Τζέϊν:

— Γιατί θέλησες νὰ σκοτώσεις τὴν Ταταμποῦ;

— Γιατί τὴ μισῶ, τ' ἀποκρίνεται.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κουνάει θλιβερὰ τὸ κεφάλι του. Τῆς λέει:

— Τότε καλὰ ἔκανε καὶ σ' ἔ-

σωσε. Χειρότερη τιμωρία δὲν μπορούσε νὰ σοῦ κάνει!

.....

Ἀρχίζει νὰ σουρουπώνει.

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέϊν, φτάνουν στὴ σπηλιά.

Ἡ Χούχλα δρίσκει' ἐκεῖ. Στὸ μεταξὺ ἔχει συνεφέρει τὸν Ταρζάν.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀγκαλιάζει τὸν Γκαούρ. Τὸν φιλάει μὲ ἀγάπη.

— Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ λέει. Ἐσώσες καὶ ἐμένα καὶ τὴ συντρόφισσά μου!... Κάθε μέρα γίνεσαι περισσότερο ἀδελφός μου.

Ἡ Τζέϊν στραβομουτσουιάζει. Ἡ Ταταμποῦ χαμογελάει καλόκαρδα.

Ὁ Ποκοπικό κυττάζει τοὺς δυὸ ἀγκαλιασμένους γίγαντες. Κουνάει τὸ κεφάλι του. Μουρμουρίζει:

— Πολὺ στὰ σορόπια τὸ ρίξατε τελευταῖα!... Ὅλο μάτς καὶ μούτς τὸ πᾶτε!... Ἄϊντε νὰ δοῦμε πότε θὰ ξαναπιαστῆτε ἀπ' τὰ μαλλιά. Καιρὸ ἔχω νὰ σπάσω πλάκα.

Ἀμέσως γυρίζει στὴ Τζέϊν. Τὴ ρωτᾷ σοβαρὰ:

— Καλὰ δὲν τὰ λέω, μαντὰμ Σουσοῦ;

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Είδαν τότε καὶ οἱ δυὸ μὲ κατὰπληξι καὶ φόβα ὅτι τὸ κάθε πουλί πού τσιμπούσε ἀπὸ αὐτὰ τὰ σκοριπισμένα καλαιμπόκια ἔπεφτε ξερό.

Ψόφιο!

— “Ὡστε; ἔκανε ὁ Κολόμβος.

— “Ὁ φιλαράκος ἤθελε νὰ μᾶς ξεπαστρέψει, παρατήρησε ὁ Γκονζάλες. Τὰ καλαιμπόκια εἶναι δηλητηριασμένα!

— Καὶ ποιὸς ὁ λόγος νὰ τὸν ἐμποδίσει ἢ κοπέλλα; μωρμουρίσει ὁ Κολόμβος.

— Καλύτερα νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας, συμβούλευε ὁ Δὸν Ἐστεμπάν.

Ὁ Γκονζάλες ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς ἀνθρώπους ν’ ἀνεβῶν στὰ καράβια. Στὴν ξηρὰ ἔμειναν μερικοὶ ὄπλισμένοι σὰν ἀστακοί, ἔτοιμοι νὰ τιμωρήσουν τὸν φύλαρχο μόλις ἔπαρναν διαταγὴ.

Βράδυασε.

Ὁ Κολόμβος μὲ τοὺς ἄλλους εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στὴ καλύβα τοῦ φύλαρχου. Ἀναψαν δυνατὴ φωτιά ἀπ’ ἔξω κι’ ἔβαλαν σκοπούς. Ὁ Κολόμβος ὅμως δὲν μπορούσε νὰ κλείσει μάτι. Ἀποροῦσε

ποῦ νὰ θρискόταν ὁ φύλαρχος καὶ νὰ ποῖ λόγος εἶχε θελήσει νὰ τὸν δηλητηριάσει. Κι’ ὅταν ὁ Γκονζάλες καὶ ὁ Δὸν Ἐστεμπάν κοιμήθηκαν βγήκε ἀπὸ τὴν καλύβα. Πῆρε ἕναν ἀναμμένο θαυλὸ καὶ τράθηξε στὶς ἄλλες καλύβες τῶν ἰθαγενῶν νὰ ψάξει.

Ὁ Γκονζάλες ὅμως ξύπνησε κι’ ἀντελήφθη τὴν ἀναχώρησί του.

Ξύπνησε τὸν Δὸν Ἐστεμπάν καὶ τοῦ εἶπε:

— “Ὁ ναύαρχος πάει νὰ βρεῖ τὴ ναυαρχίδα του.

Ὁ Δὸν Ἐστεμπάν ἀνασηκώθηκε.

— Ποιὰ ναυαρχίδα του; ρώτησε μὲ ἀπορία.

— Τὴν κόρη τοῦ φύλαρχου!

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Κολόμβος ἔμπαινε στὴν ἀντικρινὴ καλύβα πού ἀπείχε ἑκατὸ περίπου μέτρα.

Τὸ φεγγάρι ἔμπαινε ἀπὸ τὶς χαραμίδες καὶ φώτιζε μὲ τὴν ἀνταύνειά του τὸ ἔσωτερικό.

Σὲ μιὰ ψάθα κοιμόταν ὁ φύλαρχος καὶ ροχάλιζε σὰν κώκικια. Ἐνῶ ἀπὸ πάνω του κουλυριαζόταν καὶ τὸν ἔζωνε ἕνα μακρὸ καὶ χοντρὸ φίδι.

Ήταν ένας βόας πού τρόμαξε άμέσως τόν Κολόμβο.

Μέ μιιάς ό θαλασσοπόρος τράβηξε τό μαχαίρι του καί τό άρχισε στις μαχαιριές.

Τό τρομερό φίδι σήκωσε τό κεφάλι του μέ σκοπό νά έπιτεθεί του Κολόμβου. Άλλά ό τολμηρός Ίσπανός μέ τόν άναμμένον δαυλό στό χέρι διατήρησε τήν ψυχραιμία του.

ΑΠΟΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ Η ΦΙΛΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΦΥΛΑΡΧΟ

Έτίναξε τόν δαυλό. Καί τήν φλόγα του τήν έσβυσε μέσα στό πράσινο μάτι.

Τό φίδι μαζεύτηκε κι' έγινε μιιά κουλούρα... "Εμεινε άκίνητο. Οί πόνοι τό είχαν άνοισθητήσει.

Ο φύλαρχος πού άκουσε τή φασαρία αύτή ξύπνησε άπόταμα. Είχε άνακαθήσει καί κύτταζε σάν χαζός τό φίδι καί τόν Κολόμβο.

Παρ' όλη τήν τρομάρα του καί τή χαζομάρα του ό φύλαρχος είχε μπή στό νόημα. Τράβηξε κι' έκείνος τότε τό μαχαίρι του. Καί βοήθησε στις μαχαιριές πού είχε δώσει ό Κολόμβος.

"Ετσι άποτελείωσαν τό φίδι.

Τώρα κι' οί δυό άντρες έστεκαν ό ένας άντίκρυ στόν άλλον. Κάτω στό πόδια τους τό άπαίσιο φίδι έμενε ξεκοιλιασμένο.

Πρώτος ό Κολόμβος άρχισε μέ μισόλογα καί χειρονο

μίες νά τόν ρωτά γιατί ήθελε νά τόν δηλητηριάσει.

Ο φύλαρχος είχε τό κεφάλι χαμηλωμένο. Κι' όταν τέλειωσε ό Κολόμβος άρχισε τις δικές του χειρονομίες καί τά μισόλογα.

Άπό τήν περίεργη αύτή συνδιάλεξι ό Κολόμβος έμεινε ίκανοποιημένος. Κατάλαβε ότι ό φύλαρχος του είχε ζητήσει συγγνώμη γιά τήν συμπεριφορά του καί ότι δεχόταν ειλικρινά—μιιά καί του είχε σώσει τή ζωή σκοτώνοντας τό φίδι—νά τόν έξυπηρετήσει σέ ό,τι δήποτε έπιθυμούσε.

Τήν άλλη μέρα, άπό τό πρωί, καί τά τρία δοξασιμένα καράβια του Κολόμβου ξεκίγιά τήν έξερεύνησι καί τών άλλων νησιών τής περιοχής.

(Συνέχεια στό έπόμενο)

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ

(Συνέχεια από την 4η σελίδα)

ΟΜΑΣ ΓΚΑΙΟΥΡΙΚΩΝ
ΤΡΟΠΑΙΩΝ ΠΟΡΤΥΝΙΑΣ

Πρόεδρος: Μίμης Γ. Αποσταλόπουλος. Γραμματέας: Βασίλειος Γ. Συριόπουλος. Ταμίας: Βασίλειος Κ. Τσεκούρας. Μέλη: Γ. Κανελλόπουλος, Δ. Μαραγκός, Κ. Τσεκούρας, Β. Νικαλόπουλος, Ν. Βούτας, Β. Στασινόπουλος, Π. Τσέρτος, Γ. Αντωνόπουλος, Μ. Σταθάς, Αλεξόπουλος, Πανώας, Βούτας, Ν. Τσεκούρας, Π. Κουτρομάνος, Ι. Χαλαμπάπουλος, Κ. Αναγνωστόπουλος, Ι. Κωτής, Ι. Ζάτουνας, Ν. Συριόπουλος, Ε. Συριόπουλος, Χ. Σταυρόπουλος, Α. Κατσικερός, Π. Μπαγέρης, Κ. Μπελδέκας, Χ. Συριόπουλος, Κ. Σοφιανόπουλος, Ι. Παπαδημητρίου, Δ. Δάλκος, Α. Σοφιανόπουλος, Η. Λαμπρόπουλος, Σ. Αλεξόπουλος, Σ. Ζευκιλής, Π. Βέτσος, Α. Αντωνόπουλος, Κ. Μπογιέρης, Σ. Μαρινόπουλος, Ι. Τσάρπος, Π. Κιντής, Π. Τσέρτος, Ι. Ζευκιλής, Ι. Κωστόπουλος, Π. Κατσούλας, Κ. Ταρπός, Π. Δημόπουλος, Ν. Γιούτσος, Έλπις Κλοκίνα, Ειρήνη Καραμάνου, Μαρία Κινή, Ν. Τσέρτος, Χ. Πολυδωρόπουλος, Νίκη Γιούτσου, Τ. Συριόπουλος, Ε. Κλούκινας, Α. Χήκος, Ε. Κατσικερός, Ι. Πάτσης, Κ. Ασημακόπουλος, Α. Γιαννακό-

πουλος, Δ. Γιαννακόπουλος, Σ. Νικητόπουλος, Τ. Κιντής, Π. Σωτηρόπουλος, Η. Ξύδης, Π. Σταθάς, Καλλιόπη Αντωνοπούλου, Τούλα Σπυροπούλου, Ι. Πανόπουλος, Δ. Σάρρης, Π. Ήλιόπουλος, Σ. Ζευκιλής, Μαίρη Ζευκιλή, Μαίρη Σπυροπούλου, Κατίνα Αντωνοπούλου, Μ. Αντωνόπουλος, Μ. Βλάχος, Κ. Γραμματικάκης, Μ. Κλούκινας, Π. Κιντής, Κ. Καϊμενάκης, Χ. Δημόπουλος, Ι. Πάντος, Ν. Κατσικερός, Ι. Κανελλόπουλος, Σ. Κανελλόπουλος, Μ. Μαρινόπουλος, Χ. Λαμπρόπουλος, Σ. Στυλιανόπουλος, Ν. Παρισκευάς, Θ. Παπαγεωργίου, Σπήλιος Γούλιος, Γ. Συριόπουλος, Π. Γιαννακόπουλος, Γ. Σπηλιόπουλος, Βάσω Αντωνοπούλου, Μ. Καραμανάκας, Χ. Σκούρος, Ν. Πάντος, Ν. Χριστακόπουλος.

Μπράβο παιδιά! Στά Τρόπαια μέχρι τη στιγμή φτιάξατε τη μεγαλύτερη ομάδα. Όταν εγώ ο τραμερός Ποκοπικό, άρχισα περιοδείες στην Ελλάδα, πρώτα από τα Τρόπαια θα περάσω. Φαντάζομαι τι υποδοχή θα μου κάνετε. Η κοιλιά μου θα φουσκώσει ακόμα πιο πολύ από τα κοττόπουλα.

Κάποια παιδί μου γράφει πώς θέλει να μου στείλει ένα κουνέλι. "Αν είναι άγριο, τό δέχαμαι. Γιατί τό ήμερα δέν τό κατασπαράζω!

ΤΟ ΠΟΚΟΠΙΚΑΚΙ ΣΑΣ

Παραδειγματικές τιμωρίες

Ὁ Γιού Τνίγκ, πρεσβευτῆς τῆς Κίνας στὶς Ἠνωμένες Πολιτείες, ἐπισκέφθηκε τὸ Σικάγο. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ δεξίωση, τὸν πλησίασε ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος καὶ τοῦ ἔκανε τὴν ἀκόλουθη ἀνάγωγη παρατήρηση:

— Πληροφορηθῆκα, κύριε Γιού ὅτι στὴν Κίνα γίνεται σοβαρὴ κίνηση γιὰ νὰ καταργηθοῦν οἱ κοτσίδες ποὺ ἔχουν στὸ κεφάλι οἱ Κινέζοι. Ἀλήθεια, γιατί ἐσεῖς οἱ Κινέζοι κτενίζετε ἔτσι περίεργα καὶ ἀκαλαίσθητα τὰ μαλλιά σας;

— Τὸ ἴδιο ἀποροῦμε κι' ἐμεῖς μὲ σὰς τοὺς Ἀμερικανούς ποὺ ἀφήνετε τὸ μουστάκι σας.

— Τὸ πρᾶγμα διαφέρει, κύριε Γιού, συνέχισε ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος στὸν ἴδιο ἐνοχλητικὸ τόνο. Τὸ μουστάκι πάντα χρησιμεύει σὲ κάτι. Ἐγὼ π.χ. διατηρῶ μουστάκι γιατί ἔχω μεγάλο στόμα καὶ θέλω νὰ φαίνεται μικρό.

— Μπορεῖ ἔκανε ὁ Κινέζος διπλωμάτης. Ἀλλὰ τὸ δικό σας τὸ μουστάκι, δὲ φαίνεται νὰ μικρυνε τὸ στόμα σας. Φαίνεται ἀκόμη πολὺ μεγάλο.

Ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος πραγματικὰ δὲν εἶχε καθόλου «τάκτ», ἐνῶ ὁ Κινέζος διπλωμάτης, ἀντίθετα εἶχε.

★

Ἕνας νεαρὸς ποὺ κάπνιζε στὸ λεωφορεῖο καθόταν πλάι σὲ μιὰ σοβαρὴ κυρία. Φυσικὰ ὁ καπνὸς τοῦ τσιγάρου τοῦ τὴν ἐνοχλοῦσε καὶ μὲ τρόπο τοῦ θύμισε τὴν ἀπαγορευτικὴ διάταξη.

Ὁ νέος ὅμως ἀγνόησε τὴν σύστασί της καὶ συνέχισε τὸ κάπνισμα. Ἡ κυρία τότε ἔσφιξε τὰ χεῖλη της... Ἀλλὰ ὅταν ὁ νεαρὸς κύτταξε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ κυρία ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα ψαλιδάκι καὶ τοῦ ἔκοψε τὴν καύτρα τοῦ τσιγάρου του.

Στὰ ἀποτελέσματα τοῦ Δημοψηφίσματος τοῦ προηγουμένου τεύχους ἀρ. 29 ἔγινε λάθος. Οἱ σωστοὶ ἀριθμοὶ εἶναι αὐτοί:

ΓΚΑΟΥΡΙΚΟΙ . . .	20.740
ΑΝΤΙΓΚΑΟΥΡΙΚΟΙ .	20.942

Ἐπίσης ἡ καταπληκτικὴ διαφημιστικὴ σελὶς ποὺ διαβάγατε στὸ τεῦχος ἀρ. 29, εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ «ΒΙΒΑΙΟ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ» ποὺ θὰ κυκλοφορήσει προσεχῶς.

★ ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΜΕ ★

Πρόκειται να σας πούμε για ένα παιχνιδάκι που μπορείτε να δοκιμάσετε μόνοι σας. Πρέπει όμως να χρησιμοποιήσετε μαλακό ξδαφος. Σε άμμο καλύτερα.

Ξαπλωθήτε ανάσκελα με τα πόδια μαζεμένα και τα γόνατα άκουμπισμένα στο στήθος.

Τα χέρια σας θα πιάσουν γερά τα πόδια σας από μπροστά, ανάμεσα στα γόνατα και στους άστραγάλους.

“Υστερα διατηρώντας αυτή την μαζεμένη στάσι του κορμιού σας, κάνετε ένα τίναγμα προς τα εμπρός: Δηλαδή μαζεύετε και σηκώνετε την κυρτωμένη πλάτη σας. Και σηκώνετε δρθιος στα πόδια σας χωρίς ν’ αγγίξετε το ξδαφος με τα πόδια σας.

Το κατόρθωμα αυτό δεν είναι στην πραγματικότητα δύ-

σκολο. Άρκει να βρήτε τον παλμό. Γι’ αυτό χρειάζεται να κάνετε πολλές δοκιμές.

Το μυστικό της επιτυχίας βρίσκεται στο συντονισμό των κινήσεων που θα κάνετε. Δηλαδή να τινάζετε δυνατά τα πόδια σας όπως θα σηκώνετε την πλάτη σας κι’ εϋθύς κατόπιν να τα τραβήξετε πίσω για να στηρίξετε το βάρος του κορμιού σας.

“Αν πετύχετε αυτή τη διπλή κίνηση των ποδιών — το τίναγμα τους και το τράβηγμα τους — θα βρεθήτε δρθιος χωρίς να το αντιληφθήτε.

“Αν θέλετε να κουράσετε μερικούς φίλους σας στο άγώνισμα αυτό δεν πρέπει να τους μαρτυρήσετε το κόλπο.

Σωστό είναι αυτό το παιχνίδι να παίζεται σε άμμουδιά.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Κάποιος είχε το πάθος της υπερβολής στις αφηγήσεις του και επειδή επρόκειτο να παρακαθήσει σ’ ένα δείπνο με τη γυναίκα του ή τελευταία που τον ήξερε τον προειδοποίησε ότι κάθε φορά που θα έκτροχιαζότανθα του πατούσε το πόδι κάτω από το τραπέζι.

Κατά τη διάρκεια του δείπνου ο υπερβολικός σύζυγος άρχισε να μιλεί για την τε-

λευταία του επίσκεψη στο λιμάνι της Νέας Υόρκης και τα πλοία που είδε.

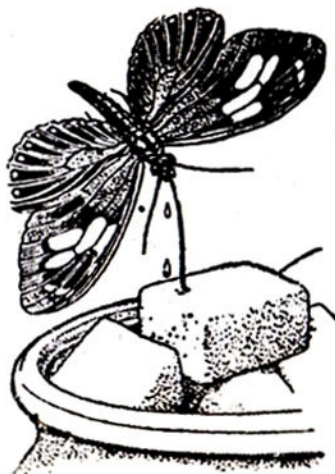
—... Είδα κι’ ένα πλοίο που είχε 600 μέτρα μήκος, 150 μέτρα πλάτος και...

“Εκείνη τη στιγμή όμως ενοίωσε να τον πατά το πόδι της γυναίκας του και συμπλήρωσε:

—... και 50 πόντους ύψος.

== Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ==

Δέν ὑπάρχει ὠραιότερο θέαμα ἀπὸ μιὰ πεταλοῦδα πού πετᾷ μέσα σ' ἕναν ἀνθισμένο κάμπο. Κυτᾶχτε τὴν πῶς τρεμουλιάζει ὅταν ἀγγίζει τὸ ἕνα λουλούδι ἐπάνω ἀπὸ τ' ἄλλο καὶ προβάλλει ἀναποφάσιστα τὴν προβοσκίδα τῆς, σὰν μικρὸ παιδί ὅταν βρίσκεται ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ γλυκὰ καὶ δὲν ξαίρει τί νὰ πρωτοδιαλέξη. Οἱ πεταλοῦδες ὅμως ὅπως σχεδὸν ὅλα τὰ ἔντομα ἔχουν πολὺ λίγη ζωὴ. Μόλις ἀποθέσουν τ' αὐγά τους πάνω σ' ἕνα λουλούδι τότε παύει ὁ προορισμὸς τους καὶ πεθαίνουν. Ἄλλὰ σ' αὐτὴ τὴ σύντομη ζωὴ τους δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ γεμίζουν τὴν καρδιά μας ἀπὸ χαρά.

Ἔγάρχουν πολλῶν εἰδῶν πεταλοῦδες. Λευκές, κίτρινες, κόκκινες, μαῦρες, μὲ ὠραῖα στίγματα καὶ σχέδια πάνω στὰ λεπτὰ φτερά τους. Στὸ κεφάλι ἔχουν βέβαια τὰ μάτια, δύο κερατῆς καὶ μία προβοσκίδα, τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦν νὰ βουτοῦν ἀνάμεσα στὸ ἄνθος γιὰ ν' ἀπορροφοῦν τὸ γλυκὸ νέκταρ. Πολλὲς ὅμως πεταλοῦδες ὅταν δὲν βροῦν ἄνθη γιὰ ν' ἀπομυζήσουν τὸ γλυκὸ ὑγρὸ, τοὺς ἀρέσει νὰ ἀναζητοῦν ζάχαρι. Ἡ ζάχαρι, ὅμως, εἶναι σκληρὴ. Τότε βγάζουν ἀπὸ τὴν προβοσκίδα τους ἕνα ὑγρὸ πού τὸ ἀφήνουν πάνω στὴ ζάχαρι γιὰ νὰ λυώσει κ' ἔτσι ἀπορροφοῦν εὐκόλα τὴ διαλυμένη ζάχαρι.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΚΕΡΑΤΑ

Οι άνθρωποι που βγάζουν κέρατα θεωρούνται ότι έχουν το δαίμονα μέσα τους.

Διάσημος κερασφόρος ήταν κάποιος Φρανσουά Τροβίγιώ από την πόλη Μιζοέρ της Γαλλίας.

Στο Θιβέτ επίσης έχουμε έναν άλλοτε άνθρωπο μ' ένα κέρατο στο μέτωπό του που είναι 35 πόντους. Είναι σκλάβος και καταδικασμένος από τους ιερείς να γυρίζει μιά ρόδα.

Στην Αφρική ζει ένας άλλος ιθαγενής που τρέφει δυο κανονικά κέρατα. Τον πήγαν στο Λονδίνο και τον είδε πολλός κόσμος. Είναι σοβαρός και ικανοποιημένος από τα κέρατά του. Μολονότι μαύρος ωστόσο έχει βαπτιστεί και είναι χριστιανός.

Η επιστήμη δεν μας εξηγεί την αιτία που βγαίνουν κέρατα σε μερικούς ανθρώπους. Τ' αποδίδει σε άνωμαλίες του δέρματος.

ΠΡΟΣΟΧΗ:
Ο ΤΑΡΖΑΝ «ΑΓΚΥΡΑΣ»
Δισεβδομαδιαίος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πολλοί αναγνώστες μᾶς παραπονούνται πὼς ἐπειδὴ τὸ ἀγαπημένο τους τεύχος **ΤΑΡΖΑΝ «ΑΓΚΥΡΑΣ»**, δὲν τοὺς εἶναι ἄρκετὸ γιὰ νὰ ψυχαγωγούνται μιὰ ὀλόκληρη ἐβδομάδα, ἀναγκάζονται μὲ λύπη τους ν' ἀγοράζουν καὶ ἄλλα σχετικὰ ἀναγνώσματα.

ΓΙ' ΑΥΤΟ

ἀπὸ τὸ τεύχος ἀρ. 33 ποὺ δὲ ἀκυκλοφορήσει, ὄχι τὴν Πέμπτην, ἀλλὰ τὴν Τετάρτην 28 Φεβρουαρίου 1951, τὸ Περιοδικὸν «ΑΓΚΥΡΑΣ» δὲ ἐκδίδεται δύο φορές τὴν ἐβδομάδα μὲ τίτλον

«ΤΑΡΖΑΝ-ΓΚΑΟΥΡ»

Δηλαδή κάθε
ΤΕΤΑΡΤΗ καὶ ΠΕΜΠΤΗ
ΚΑΘΕ ΤΕΥΧΟΣ

δὲ περιέχει μιὰ πρωτότυπη περιπέτεια τῶν δύο θρυλικῶν ἥρώων τῆς Ζούγκλας :

ΤΑΡΖΑΝ καὶ ΓΚΑΟΥΡ

καὶ πλουσία ἄλλη ὕλη.

ΕΞΩΦΥΛΛΑ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΑΝΕΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἐπὶ πλέον ὁ Συγγραφεὺς τῆς «ΑΓΚΥΡΑΣ»

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ὑπόσχεται ἀπὸ τοῦ τεύχους ἀρ. 33 νὰ παρουσιάσει περιπέτειες **ΤΑΡΖΑΝ** καὶ **ΓΚΑΟΥΡ** ἀσύγκριτα ἐνδιαφέρουσες καὶ συναρπαστικές. Ἐπίσης καὶ πολλοὺς νέους ἥρωες.

Ἄλλα τὰ Ἑλληνόπουλα, **ΓΚΑΟΥΡΙΚΟΙ** καὶ **ΑΝΤΙΓΚΑΟΥΡΙΚΟΙ** δὲ μείνουν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι.

« Α Γ Κ Υ Ρ Α »

Εἶναι τὸ σῆμα τῆς ἐμπιστοσύνης.
Εἶναι τὸ περιοδικὸ ποὺ δὲν δὲ σταματῆσει ποτέ.

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΦΙΔΙ

Ὁ Ταρζάν φτάνει τρέχοντας στὴ σπηλιά του.

Βρίσκει τὴ Τζέιν σὲ κακὰ χάλια. Τὸ πρόσωπο μελανιασμένο. Τὸ σῶμα της γεμάτο ματωμένες γρατζουνιές. Ἡ λευκὴ κοπέλλα λείπει.

—Τί ἔχεις; τὴ ρωτάει. Τί ἔπαθες;

Ἐκείνη ξεσπάει σὲ λυγμούς. Τ' ἀποκρίνεται:

—Εἶχα θγεῖ νὰ μαζέψω καρπούς. Γύρισα. Βρῆκα ἐδῶ μιὰ ἀγνωστὴ κοπέλλα. Τριγύριζε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά μας. Ἦταν πολὺ ὁμορφὴ. Πολὺ καλὴ... Τὴν περιποιήθηκα... Ξαφνικὰ φτάνει ὁ Γκαούρ. Αὐτὸς ὁ ἀπαίσσιος ἀγριάνθρωπος. Ζητάει νὰ τὴν ἀρπάξει. Νὰ τὴν πάρει σκλάβο του. Θέλω νὰ τὸν ἐμποδίσω. Μπαίνω στὴ μέση. Ὁ Γκαούρ θυμῶνει. Μὲ χτυπάει στὸ πρόσωπο. Μοῦ γρατζουνάει μὲ τὰ νύχια τὸ κορμί. Τέλος μὲ πετάει κάτω. Ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴ νέα. Φεύγει. Ἐγὼ βγάζω τὸ πιστόλι μου. Τὸν πυροβολῶ. Ἀδειάζω ὅλες τὶς σφαίρες. Τί-

ποτα. Καμμιά δὲν τὸν βρίσκει. Καταφέρνει νὰ γλυτώσει. Νὰ χαθεῖ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν γίνεταί κατακόκκινο. Τρίζει τὰ δόντια του. Μουγγρίζει:

— Σκύλε Γκαούρ!... Ἀκριβὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσεις.

Ἀμέσως συλλογιέται:

— Γι' αὐτὸ ἔστειλε τὸν Ποκοπικό νὰ μὲ ξεγελάσει πῶς εἶναι ἄρρωστος. Νὰ μὲ καταφέρει νὰ φύγω ἀπ' τὴ σπηλιά. Γιὰ νὰ βρεῖ αὐτὸς τὴν εὐκαιρία. Ν' ἀρπάξει τὴ δυστυχησμένη λευκὴ κοπέλλα.

—Τζέιν, τῆς λέει. Ξάπλωσε στὴ σπηλιά μας. Ἐγὼ θὰ τρέξω νὰ βρῶ τὸν κακούργο. Θὰ τὸν τιμωρήσω σκληρὰ.

Καὶ κάνει νὰ φύγει.

Παράξενη λάμψη φωτίζει τὰ μάτια τῆς Ἀρχόντισσας. Τοῦ φωνάζει μὲ λύσσα:

— Θέλω νὰ χτυπηθεῖς μαζί του. Νὰ τὸν σκοτώσεις. Ἀλλοιῶς νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ!...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο τεύχος ἀρ. 31 ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΦΙΔΙ)

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τὶς γράφει ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφοροῦν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

"ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΤΑΡΖΑΝ

ΑΓΚΥΡΑΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Π Ρ Ω Τ Η Σ Ε Ι Ρ Α

1. ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	9. Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΙΧΗ
2. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΩΝ	10. ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ
3. Ο ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ	11. ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΛΗ
4. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ	12. ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
5. ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΑ	13. ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΣΤΟΧΟΣ
6. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ	14. ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΟΛΩΜΑ
7. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ	15. ΤΟ "ΤΑΜ - ΤΑΜ,, ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ
8. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΥ	16. Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α Σ Ε Ι Ρ Α

17. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΖΟΥΡΦΑΛΑ	25. Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΧΟΥ - ΧΟΥ
18. ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	26. Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
19. Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΜΑΧΑΙΡΙΩΝ	27. Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ
20. Ο ΓΟΡΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ	28. ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΘΕΟΥ
21. Η ΣΚΛΑΒΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ	29. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ
22. ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ	30. ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
23. Ο ΦΥΛΑΡΧΟΣ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	31. ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΦΙΔΙ
24. Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ	32. Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΑΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ," ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 53694